Jade Changová

WANGOVI VS. SVĚT

Sen o Americe v čínském balení. Román o přistěhovalcích, kteří netouží po přijetí ani se nesnaží zapadnout. Chtějí jen vydělat balík peněz.

HOST

Jade Changová
Wangovi vs. svět

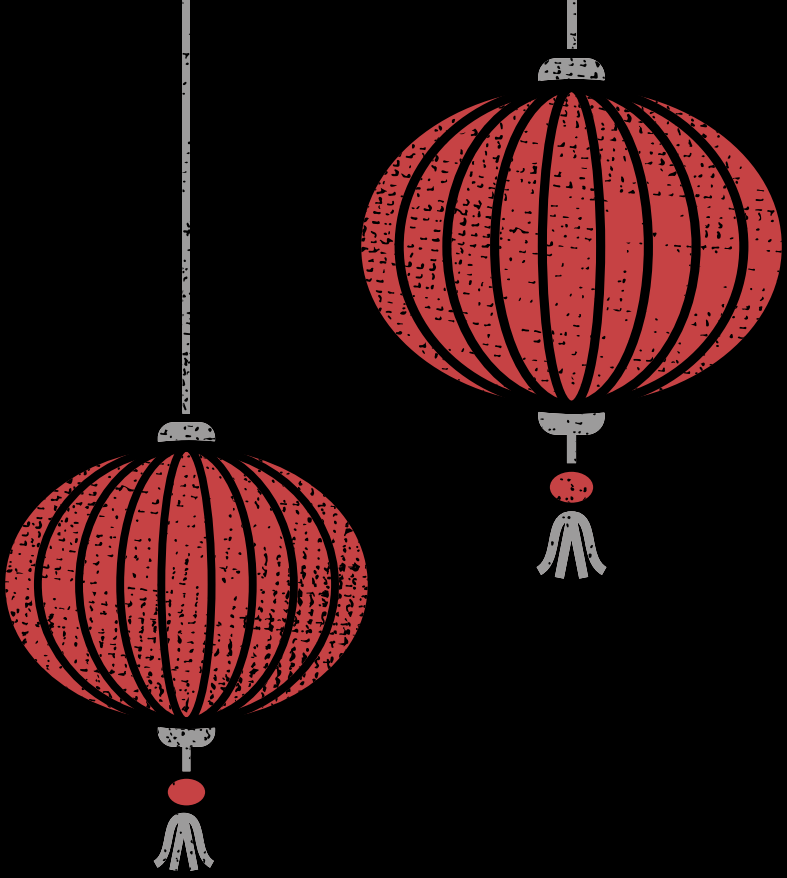

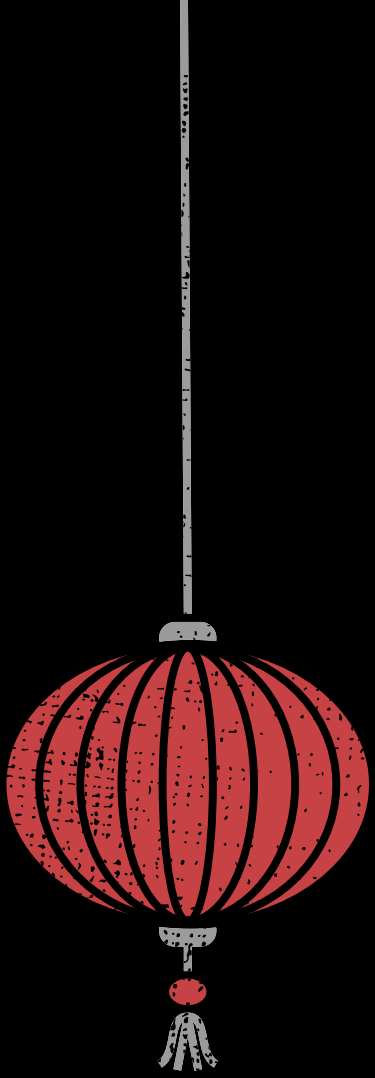

Jade Changová

WANGOVI VS. SVĚT

BRNO 2017

Copyright © 2016 by Jade Chang Inc.
Translation © Gisela Kubrichtová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-257-2 (PDF)
ISBN 978-80-7577-258-9 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-259-6 (MobiPocket)

Changovým (všem třem)!

Budoucnost má prastaré srdce.
— Carlo Levi

Zbohatnout je nádherné.
— Teng Siao-pching

1

Bel-Air, Kalifornie

Charles Wang měl vztek na Ameriku.

Charles Wang měl vlastně spíš vztek na dějiny.

Kdyby k smrti odhodlaní Japonci nenapadli Čínu, kdyby milion — ne, miliarda pomýlených studentů a nevolníků neudělala modlu z plešatějícího akademika, který papouškoval názory ruských pomatenců a nedokázal dostát svým slibům, tak by tu Charles nestál. Nezíral by z okna svého milovaného sídla v Bel-Air, nedržel by v ruce aspirin a nečekal, až ti vypočítaví kreténi z banky — z té banky, která kdysi klečela na mramorových kolenou a lezla mu do zadku — přijdou a zabaví mu jeho život.

Nebýt dějin, vůbec by tady nebyl.

Byl by *tam* a žil podle nepsaného přirozeného práva na pozemcích předků svého rodu, jako hýčkané princátko oděné v hedvábí, psal by necudné, geniální básně a škádlil mladé služtičky. Od svých rolníků by vybíral desátek a oni by mu ještě byli vděční za to, že jim v jejich polorozpadlých domácnostech nechává právě tak akorát obilí, aby nějak uživili hladové děti.

Jenže svět, který mu měl patřit, se místo toho zhroutil. Velké břicho Asie se vzedmulo a rozvířilo ničivou cizáckou otravou. Vyvrhlo ho na tvrdou zem směšného tropického Tchaj-wanu, a jakmile se zase postavil, mrštilo jím přes nekonečný Pacifik, až dopadl na tuhle nevlídnou, zelenou placku plnou hamižných přistěhovalců. Přistál na ní po boku svých krajanů, o něž tu také nikdo nestál: nemajetných, negramotných, znuděných nýmandů z Kantonu a Fu-ťienu, jejichž největším snem byla kuchařská zástěra a šoustání v průjezdu postranní ulice.

Ale neměl by být sprostý.

Charles Wang by o tom, co se děje na špinavých podlahách a pod nečistými přikrývkami, neměl vůbec vědět. Staletí věhlasných předků, učenců, státníků a kultivovaných rolníků ho předurčila pro voňavé čaje, jež rozvíjejí své lístky v čerstvé pramenité vodě, pro kaligrafické štětce z chlupů bílého vlka namočené do černé lepkavé tuše, pro lehkomyslné hazardní hry v kruhu opravdových přátel.

Pro tohle ne. Pro tohle opravdu ne. On nestojí o to jíst zpackanou pekingskou kachnu v podniku pana Čoua vedle stolu plného rádoby rapperů a jejich malých boubelatých filipínských berušek s barevnými kontaktními čočkami. Nestojí o to trčet s propoceným výstřihem tenounkého kašmírového svetru na přecpaných vernisážích a civět na jakési vejpůl rozříznuté zvíře plovoucí ve formaldehydu, když z jeho útrob ani nic nevytéká, jak by se slušelo a patřilo. Nestojí o bílé ženy, které nosí ve vlasech stříbrné jídelní hůlky a s úsměvem očekávají jeho uznání. Nic, pranic v jeho dlouhé rodové linii ho nepřipravilo na to, že Západ bude obdivovat dalajlamu, popové hvězdy s nefritovými růženci kolem krku a že všichni budou pít ten zatracený boba chai.

Vůbec tady neměl být. Neměl na půdu Nového světa nikdy ani šlápnout. To je bez debaty. Dějiny začaly s Charlesem Wangem vyjebávat a Amerika dílo zkázy završila.

Amerika z toho všeho byla daleko nejhorší, protože tahle nevěrná čubka Charlese Wanga kdysi milovala.

Dala mu tenhle dům, krásné georgiánské sídlo, jež kdysi patřilo jedné bezvýznamné televizní hvězdičce provdané za právníka, který si ve skutečnosti vydělával pašováním zbraní pro Mickeyho Cohena. Tak to aspoň Charles vyprávěl hostům, když je po domě prováděl, a upozorňoval na tajnou chodbu ve vinném sklípku a na otvor po kulce ve vitráži okna v obývacím pokoji. „Kam se na židovské gangstery hrabou Italové!“ říkával a vždycky pohladil mezuzu, kterou nechal připevněnou na zárubni dveří. „Ve Starém zákoně totiž není žádné peklo!“

Potom vyvedl návštěvníky ven, podél řady umělecky tvarovaných keřů a kolem úhledných spirál růží odrůdy Madame Louis Lévêque, až skupinku shromáždil před klanící se sádrovou postavičkou žokeje, jehož rozesmátý černý obličej kdosi ohleduplně přetřel na růžovo. Ukázal na něj, povytáhl obočí a poznamenal, že muž, který navrhl tohle, tento dům předurčený stát se rodinným sídlem Wangových, byl Paul Williams, první černý architekt ve městě. Postavil dům Franku Sinatrovi a tu komickou restauraci na letišti v Los Angeles, která vypadá, jako by vypadla ze seriálu *Jetsonovi* — samé hvězdy a kosmické lodě —, a také zbudoval hrad pro Charlese Wanga.

Martha Stewartová byla tím domem unešená. Tvrdila, že je to poklad. Položila Charlesovi bledou, obratnou ruku na rukáv letního hedvábného tmavomodrého saka s naleštěnými mosaznými knoflíky — od krejčího, který si platil apartmá v luxusním hotelu Peninsula Hong Kong a jmenoval se také Wang, ale zaplaťpánbůh to nebyl příbuzný. Martha Stewartová svírala rukáv jeho saka, upřímně mu hleděla do očí a celá se rozplývala: „Charlesi, je hrozně důležité a naprosto nezbytné, abychom u takových domů zachovali celistvého ducha.“

Amerika mu vlastně dala i jeho tři děti, neskutečně milé, přestože se nikdy nenaučily říct jediné čínské slůvko bez amerického

přízvuku a žily každé pod jinou střechou, takže mu upíraly i pouhou důstojnou pozici hlavy rodiny v domě plném lidí. Jistou roli v tom sice sehrála jeho první žena, ale byl to on, kdo přicestoval do Ameriky a oženil se s ní, to on padal na kolena pokaždé, když mu prozradila to sladké tajemství, že je znovu těhotná. To on se v porodnici hrbil u jejího lůžka a v duchu se modlil, aby každé z těch dokonalých dětí přišlo na svět plné síly a odhodlání.

Ano, Amerika ho kdysi milovala. Dala mu kuráž, aby otcovu neutěšenou továrničku dodávající ureu výrobcům hnojiv, tu barabiznu se třemi komíny na předměstí Tchaj-peje, proměnil v kosmetické impérium. Urea. Jeho táta podnikal ve chcánkách! A navíc ani ne v poctivých chcánkách, ale v uměle vyráběných! Padělaná močka. Dusíkatá náhražka čpavku, kterou lze vyrobit z inertních látek, propláchnout reklamní kampaní a překřtít na karbamid, což však není nic jiného než ta věc, která dělá chcánky o něco méně chcánkovatější.

Vědomí, že jeho otec, jeho vysoký, hrdý otec s lehce intelektuálským pohledem, oblečený vždycky v pevně upnuté prošívané vestičce, přešel od poklidného dohlížení na pět tisíc hektarů úrodné čínské zemědělské půdy k řízení továrny na chcánky na ostrově Tchaj-wanu — zkrátka, to byla taková potupa, že se o tom člověk nemohl ani zmínit.

Otec si přál, aby Charles zůstal na Tchajwanské státní univerzitě a stal se v novém Tchaj-wanu státním činitelem, mladíkem v západním obleku, který by naplňoval odkaz Sunjatsena. Jenže Charles studia nedokončil, protože si myslel, že by mohl obnovit starý život svého rodu. Všichni mu přáli úspěch, i když se s nimi už víckrát neměl setkat — do letadla mu s sebou přibalili dva kaligrafické svitky pro štěstí, pomačkaný náhrdelník z orchidejí a seznam amerických výrobců hnojiv, kteří by mohli potřebovat lacinou ureu.

Charles strávil polovinu letu zamčený na záchodě. Zvracel rozlučkovou hostinu sestávající z polévky z ptačích hnízd a tučného vepřového masa, dušeného ve svíjející se hromadě moř-

ských okurek. Když už ani o vteřinu déle nedokázal snést pohled na svůj pobledlý obličej, popadl kostku mýdélka zabaleného ve voskovém papíře a četl si nálepku, aby se pocvičil v angličtině. Bylo to pěkné malé balení s potiskem fialových kvítků a s vůní fialek. „Zvláčňující," sliboval nápis na obalu. „Pro hebkou a zářivou pleť." A na zadní straně byl sáhodlouhý seznam ingrediencí. Charlese to překvapilo. Tehdy na Tchaj-wanu ještě všechno nemuselo mít štítek, zatím neexistovala žádná nepodplatitelná komunální zdravotnická organizace, jež by kontrolovala oprávněnost tvrzení, že balíček sušených datlí neobsahuje nic víc než — dejme tomu — „nejčerstvější datle sušené na zdravém zlatavém slunci".

Charles trpěl, dávil, klátil se dopředu a dozadu, z pat na špičky naleštěných, na zakázku šitých bot, a šilhal na kostku mýdla ve snaze rozluštit titěrné písmo. Mandlový olej, stearan sodný, jojoba, hydrolyzované pšeničné proteiny — a pak to přišlo: UREA. Hydroxyetyl urea, stálo přímo mezi bambuckým máslem a sodným isethionátem kyseliny kokosové.

Urea!

Urea na krásném americkém mejdlíčku!

Charles se napřímil, omyl si obličej studenou vodou a s miniaturním mýdlem v dlani vykročil zpět ke svému sedadlu. Z úložného boxu nad hlavou vyndal šedé kostkované sako, vytáhl z něj seznam výrobců hnojiv a nacpal ho do kapsy na opěradle pod pomuchlaný sáček na zvracení. Když vystupoval z letadla, zůstaly tam po něm svitky pro štěstí a štiplavě vonící květinový náhrdelník. Mýdlo zastrčil do kapsičky u košile, přehodil si sako přes rameno a spolkl poslední zbytek žaludečních šťáv. Charles Wang hodlal z Ameriky vytěžit, co se dá, a přijet z ní v oparu sladké vůně. Byl si tím jist. „Upletu z hovna bič," řekl si nahlas.

A taky to tak udělal.

Upletl z hovna bič v hodnotě dvou set milionů dolarů. Korunoval se králem kosmetického impéria s osmi továrnami v Los Angeles. Zprvu je zásoboval ureou, a nakonec se stal rovnou jejich majitelem — a každou z nich proměnil v blyštivý, duhou provoněný oceán krémů, pudrů, rtěnek a řasenek.

Zpočátku řídil všech osm továren odděleně. Vždycky když si klienti jednoho podniku stěžovali na jeho ustavičně rostoucí ceny, políčil na ně maskovanou past v jiné své firmě. A zase se chytili. „Zvláštní nabídka jen pro vás! Výjimečně příznivá cena!“ — a znovu zjistili, že jejich faktury jsou jaksi záhadně nafouknuté, jenom maličko, aby to bylo jen trochu nepříjemné. Později, když bylo jasné, že ženy jsou ochotné zaplatit dvacet, pětadvacet i třicet dolarů za rtěnku, už takové triky nebyly nutné. Nekonečné řady hotelových řetězců chtěly mít vlastní značku šamponů a vizážistky si přály uvést na trh svou řadu dekorativní kosmetiky.

Jedna z nich, drobná Japonečka upřeně hledící na svět komiksovýma očima, k němu přišla s prázdnými kapsami a seznamem klientů z řad celebrit. Svěřil jí první sadu zakázek pro KoKo: kolekci bláznivě barevných stínů, které se objevily na trhu v kulatých pouzdrech s reliéfem jejího obličeje, orámovaného dokonalým mikádem. Fuchsiový, šafránový a jasně modrý prášek oslnivě svítil dvěma průhlednými otvory v duhovkách jejích očí. Tahle řada se okamžitě stala naprostým hitem. Z přehlídkových mol a stránek časopisů vtrhla rovnou na pulty s kosmetikou v obchodních domech a do navlhlých semišových zákoutí milionů holčičích kabelek. A Charles si nějakým způsobem vydobyl uznání coby muž ochotný riskovat, vizionář a typický představitel nové generace obchodních talentů, kteří vydělávají miliony na přizpůsobení sortimentu masovému zákazníkovi, na zidealizované roli překupníka, na obchodování s talentem někoho jiného.

Ano, Amerika ho milovala. Amerika k němu byla natolik slušná, že zařadila chcánky do seznamu zkrášlovacích přísad. Amerika chápala, že krásné se vyrábí z ohyzdného.

Líčidla — to byla Amerika, a Charles líčidlům rozuměl. Šminky znamenají rafinovanost i upřímnost. Je to věda, je to psychologie a je to móda, ale především tu jde o pocit bohatství. Ne o peníze — o bohatství. O jeho nekonečný potenciál i pohodlnou jistotu. Oslnivá egejská modř, vemlouvavá nasládlá červeň, svůdná čerň, těžká pouzdra s příjemně hladkými panty a cvakajícími uzávěry.

Podle Charlese spočívala rafinovanost právě v té pravé upřímnosti. Přiznat svou touhu po změně, být ochoten vynaložit úsilí — tyhle věci měly význam. Falešní jsou spíše ti, kteří takové touhy popírají. Nejzáludnějším typem lhářky je intelektuálka a milovnice koček, která si nechává dělat trvalou a vůbec se nepokouší zakrýt jizvičky po akné, protože si nasazuje falešnou masku lhostejnosti, ačkoli v hloubi duše přece musí, rozhodně *musí* chtít být krásná. Každý musí chtít být krásný. Tlustá dívka, která se ani neobtěžuje vytrhat si srostlé obočí? Kdyby život byl pohádka, pohrdlivý nosík by jí narostl do délky rovnající se šířce jejího ničím neomezovaného pasu. A po nějakou dobu, dlouhou a lukrativní dobu, s Charlesem dobří lidé v Americe souhlasili.

Ještě než se završilo tisíciletí, z Charlese už byl boháč. Přinejmenším byl dost majetný, aby mohl v Číně skoupit všechnu půdu, o kterou přišli, půdu, na niž jeho zesnulý otec za svého života už nikdy nevstoupil. Charlesovi nevadilo, že by komunisté nikdy nedovolili, aby patřila soukromníkovi. Stačil mu jen fakt, že na ni má. Ani by s tou půdou nic nedělal, jen by si strčil do kapsy smlouvu, přijal poklony od svých rolníků a přikázal řidičovi, aby ho zavezl do Su-čou, kde prý jsou ženy tak krásné, že ani nevadí, jak jsou troufalé a neposlušné.

Ale po pravdě — Charles Wang si až příliš užíval Ameriky, než aby se upínal k Číně, která by mohla být jeho.

Právě před čtyřmi lety nechal trup své sexy jachty natřít hektolitrem Vražedné blondýny, firemního bestseleru — dokonale rudého laku na nehty s modrými odlesky, který opticky podtrhoval eleganci mahagonového obložení i bělostných kožených sedaček. Sotva nátěr stačil zaschnout, vyrazila loď s půvabným nákladem modelek z Mariny del Rey do Costa Careyes na natáčení reklamní kampaně. Čtyři dny od rána do půlnoci se Charlesovi zapsaly do paměti hlavně jako přehlídka mladých tělíček v různých odstínech hnědé a růžové, jen tu a tam mírně zakrytých zářivým neoprenem.

Teď byla loď pryč. Nějaký úzkoprsý úředník s psací podložkou a nepřejícnou záští už pravděpodobně u vstupu do úvaziště vyvěsil oznámení, nebo dokonce poslal do doku nějaký ohavný remorkér, aby jeho nebohou *Dračí dámu* odtáhl — Charles se něco nasmál, když se ho správce mariny zeptal, jestli ví, že ten název je rasistický — do nějakého chladného skladiště, kde se bude třást zimou.

Nikdy neměl Americe naletět.

Mělo mu to dojít hned, jak ten nadšený křesťanský misionář s kytarou, od něhož se učil anglicky, napsal jeho příjmení jako W-A-N-G. Měl se držet na míle daleko od země, která je schopna páchat takovou nespravedlnost a rozšiřovat po celém světě ten svůj jazykový paskvil s lajdáckými samohláskami a záludným „r“.

V čínštině bylo jméno Wang, vyslovené ústy kteréhokoli rodilého Číňana, přízviskem, na něž mohl být člověk hrdý. Znamenalo „král“ a psalo se znakem, který byl jednoduchý a výrazný. Vyslovovalo se s malátnou, protáhlou dvojhláskou zvuku „o“, která evokovala snadný život v letních palácích a lovení lahodných říčních krevet z pozlacených prámů. Stačilo však vstoupit na území Ameriky a hrdé příjmení Charlese Wanga se proměnilo ve směšný nazální zvuk: jediný krok a z krále bylo rázem sprosté slovo.

Žádná loď. Žádné auto. Žádný dům. Žádné továrny. Žádné modelky. Žádná rtěnka. Žádná KoKo. Žádný stát. Žádné království. Žádná minulost. Žádná budoucnost. Žádný respekt. Žádná půda. Žádná půda. Žádná půda.

Teď, když Charles přišel o majetek v Americe, nedokázal myslet na nic jiného než na půdu v Číně.

Na život, který měl být jeho.

Na Čínu, kam Wangovi doopravdy patří.

Ne do Ameriky. A rozhodně ne na Tchaj-wan.

Kdyby žili v Číně, jeho děti by nebyly nesmyslně rozeseté po celém kontinentu. Kdyby žili v Číně, jeho zklamaná žena by na každé jeho slovo nereagovala jinak než hlubokým obdivem. Charlese znovu popadl vztek. Odvrátil se od okna a otočil se k prázdnému psacímu stolu. Téměř prázdnému. Uprostřed rozlehlé mahagonové plochy leželo těžké pečetidlo, vyřezané z krychlového bloku prvotřídního bílého nefritu.

Většina pečetidel přehnaně zdůrazňovala svou úřední moc tím, že měla na spodní části hustě vyryté květnaté zdvořilostní tituly. Tohle pečetidlo však kdysi patřívalo jeho dědečkovi a na spodku neslo jediný vyřezaný znak:

王

Jen rodinné jméno. Wang.

Když pečeť před více než stoletím vyrobili, měla dolejšek smetanově bílý. Nyní byl zbarvený od rumělky. Jeho děd používal pečetidla místo podpisu na všech dokumentech, které potřeboval schválit, včetně pozemkových smluv, jež kdysi představovaly jasný důkaz neochvějného rozrůstání držav Wangova rodu. Dědeček naštěstí zemřel dřív, než o všechnu půdu přišli, ještě předtím, než se Čína zcela utopila ve lžích a propagandě. Muži z Wangovy rodiny nikdy nežili dlouho, ale vždycky žili velkoryse.

Půda kdysi Wangovým skýtala ukotvení a naplňovala je radostí, dávala jim domov a smysl, který se vytratil. Charles si

však pořád schovával pečeť i smlouvy, všechno, co dokazovalo, že ona půda mu po právu náleží.

Během několika horečných hodin pátrání na internetu odhalil příběhy, mlhavé zkazky o tom, jak obecní zastupitelstva, velice vzdálená hlavním stranickým kruhům, vrátila správu půdy původním majitelům. Potomkům, jimž se po létech strávených v převýchovných táborech podařilo nastěhovat zpět do opuštěných, zpráchnivělých rodinných sídel. Celá křídla jejich domů okupovala divoká prasata, protože rolníci, donucení popřít svou minulost, vůbec nedokázali ocenit poezii a vznešenost těch stavení. Charles každou z těch nadějných historek ukládal zvlášť do tajné komnaty svého srdce, kde je schraňoval, zatímco spřádal plán. Udělá všechno pro to, aby zabezpečil své děti, aby bylo postaráno o jeho ženu a aby se celá jeho rodina sešla pod jednou střechou. A potom, až úplně nakonec, se Charles Wang vypraví do Číny a zažádá o navrácení půdy.

Vložil si aspirin do úst, zahnal staronový pocit, že se nachází v temném tunelu, z něhož není cesty ven, rozchroupal tabletku a zvedl telefon.

2

Helios, New York

Saina Wangová uhladila obrovské stránky *Catskills Chronicle* a listovala jimi: přeskočila seznam čerstvých maturantů, mrkla na fotky ze starostova grilování o svátku práce a na Mazlíčka týdne. Hledala horoskopy. Obvykle četla *New York Times* — nutila se do toho, připomínalo jí to život, který by mohla, a možná i měla žít —, ale tyhle noviny by něco tak pošetilého — a tak užitečného — jako horoskopy nikdy neotiskly.

Tady je to. Tady jsou. Vmáčknuté na stránce s recepty pod obrázkem smetanové zeleninové směsi s křupavým pršutem.

Váhy (23. září — 22. října)

Jste v souladu s věcmi a lidmi, které milujete. Čím víc se necháte unášet láskou, tím se budete cítit lépe. Čím se budete cítit lépe, tím budete zdravější. Láska je léčitelka a vy také.

Bylo to přesně tak, jak se vždycky obávala.

Saina se už od útlého mládí strachovala, že ona bude vždycky tím, kdo miluje, a nikdy tím, kdo je milován.

A potom dospěla a zkomplikovalo se to ještě víc. Nabyla dojmu, že už provždycky bude hojivým balzámem na věčně raněnou duši nějakého umělce — nedobrovolnou bohyní, kterou dotyčný může uctívat a zbožňovat, ale nikdy mu nebude stát za to, aby o ni měl starost nebo o ni pečoval. Nikoho ani nenapadne uvařit bohyni čaj — pořád ji jenom zahrnují zbytečnými vonnými oleji a nanicovatými vyřezávanými fetiši.

Plátna obrovských rozměrů oslavující její nahé poprsí a záhadný úsměv, písničky s rýmy na její jméno, nedokončené romány o neznámé dívce snů — nic z toho (a zažila to všechno) nebylo tak romantické jako přítel, který by si všiml, že jí na chodbě praskla žárovka, a sám od sebe by ji vyměnil.

Když jste zamilovaná do umělce, tak může být někdy těžké pochopit, že o vás vůbec nejde. On na vás upře pozornost a vy se ztratíte v jeho hlubokých, oduševnělých očích a zkoumavých pohledech. A potom si postupně začnete uvědomovat, že nejste ani tak moc žena, ale spíš nějaká socha. Socha na podstavci, kterou umělec aranžuje a otesává, zkreslená figura, kterou vidí jenom jedním přimhouřeným okem. Když jste zamilovaná do umělce, tak už to nejste vůbec vy, ale milující a velkorysá Žena, jejíž život se stane mistrovským soklem pod jeho dílo.

Nezáleží dokonce ani na tom, že jste také umělkyně. Klidně můžete mít svůj sál — malý, nicméně celý pro sebe — na Whitney Bienále, prestižní výstavě současných amerických umělců. Vaše berlínská galerie může být paranoidní z toho, že byste mohla zběhnout ke konkurenci. Můžou se pořád ptát, co by pro vás mohli udělat, takže musíte předstírat excentrickou zálibu v cukrovinkách a požadovat, aby vám každý týden posílali čerstvou zásilku želatinových chobotniček Haribo, jenom abyste od nich měla pokoj. Váš galerista v New Yorku může odmítat zástupy čekatelů z řad uměnímilovných milionářů. Můžete si vydobýt stálé místo ve společenské rubrice magazínu *Artforum* i na webu *NewYorkSocialDiary.com*. Váš skvělý přítel s neustále

špinavými nehty však bude dál posedlý svou vlastní tvůrčí metodou, takže to všechno odbude nepřítomným polibkem a už nejmíň po patnácté se vás zeptá, jestli jste si všimla toho rozdílu u dvou téměř identických verzí doprovodného soundtracku k jeho nejnovější instalaci.

A pak vás opustí. Poté co z vás udělal umělecké dílo a z vaší lásky k němu si vytvořil symbol a téma. Poté co vám věnoval těžký, ručně tepaný zlatý kroužek, do kterého byl z vnitřní strany zasazený nebroušený černý diamant, takže když jste ho měla na prstě, byl z něj vidět jenom ze zlata vystupující hrbolek. Ten prstýnek si vysloužil vlastní miniprofil v časopisu *Vogue*. A po tom všem váš přítel stejně udělá z vašeho života sousto pro společenskou rubriku, protože vás nechá kvůli designérce šperků a dědičce továrny na matrace jménem Sabrina, holce s ošklivými koleny a nesnesitelnou blonďatou koudelí na hlavě. A je dost možné, že právě tahle dědička továrny na matrace vyrobila váš úchvatný, srdcervoucí prsten s diamantem, při jehož těžbě se porušují lidská práva.

Nic z toho už Sainu nepřekvapovalo. Bylo jí osmadvacet a jen tak něco ji nerozházelo. Takže když zazvonil telefon, ona ho zvedla a na druhém konci uslyšela otcův slzami zastřený hlas, nehnula ani brvou.

„Je konec," řekl otec přidušeně a zakašlal, aby zamaskoval, jak se mu třese hlas.

„S čím je konec?" nechápala.

„S celý náš život."

Saina se rozhlédla po pokoji. *S mým životem už je konec dávno*, pomyslela si. Byla vyřízená, vyvržená, zruinovaná, zesměšněná a vyhoštěná z čarovného ostrova Manhattanu. Co by mohlo být větší konec než tohle?

„*Pa-pa*, nedramatizuj to. Co se děje?"

„Odcházíme."

„Jak to myslíš?"

„Je konec. Přišel jsem o to. Ach *ťie-ťie*, já o to přišel."

„Cože?" Saině se rozbušilo srdce. „O co jsi přišel? Pověz mi to. Musíš mi to říct. Nemůžeš si to jen tak nechat pro sebe jako… jako všechno."

Sainin otec začal překotně mluvit, příval slov se z něj řinul, jako když se protrhne obří hráz.

„*Pa-pa* přišel o všechno. Všechno. *Wan le*. Rozumíš? Všechno pryč."

„Myslíš ty prodejny? Ty prostě myslíš ty prodejny, že jo? Přišel jsi o ty prodejny? O tom jsme přece už mluvili." Copak už začíná zapomínat? Na Alzheimera je ještě moc mladý.

„Všechno."

„O všechno?"

„Všechno. Teď my přijet do New Yorku."

Otcova angličtina zněla ještě lámaněji než obvykle. Nikdy se zvlášť neobtěžoval tím, aby se v ní zdokonalil — gramatická pravidla šla mimo něj, bral je jako stanovy nějakého přihlouplého klubu, do kterého neměl sebemenší úmysl vstupovat. Proč by měl plýtvat energií na studium angličtiny, vysvětloval jednou, když celý svět bude brzy mluvit čínsky? Teď však jeho hlas připomínal projev poslíčka rozvážejícího kuřecí čínu, který si nechal Ameriku pláchnout a usadil se v nové zemi jménem Čínská čtvrť.

„Jak to myslíš, že přijedete do New Yorku?"

„Nemáme žádný domov, *ťie-ťie*. Bydlet u tebe."

„Přišel jsi o dům? Ale jak to, že to bylo spojené se vším ostatním? Já prostě… *Pa-pa*, já to nechápu. Jak to, že ti nic nezbylo? Co tvoje úspory? Co tvoji další klienti?"

Zavládlo dlouhé, uslzené mlčení. Konečně znovu promluvil: „Táta dělal chybu. Já myslel, že když prostě dokázat vydržet dostatečně dlouho, tak všechno je zas dobré. Takže vsadil všechno na jednu kartu — a jako by to všechno zahodit do jámy."

„Ach… tati, to je mi líto."

„Lítost nic neřešit."

„Fajn." Co by měla udělat? Co mohla udělat?

„Jak dlouho potrvat, než se dostanu autem do New York? Tak osm dny? Nebo deset?“ Jeho hlas zněl přiškrceně. Zraněně.

Saina se rozhlédla po svém domě a začala se jí zmocňovat panika. Vlastně se tomu ani nedalo říkat dům. Rozhodně ne v tom smyslu, jak by to chápal či schvaloval její otec. Žádná rezidence jako v Bel-Air ani žádný modernistický skvost — dokonce ani podkrovní loft v centru města. Byl to farmářský dům v Catskills, na hony vzdálený úctyhodnému obydlí. Krčil se na okraji města, z něhož nedávno odešli lubavičtí chasidé, a zrovna teď se sem na víkendy začaly uchylovat párečky gayů a rodinky biofarmářů nosících modrooká miminka na těle v batikovaných šátcích.

Když Saina vystěhovala nevěrného přítele a prodala svůj newyorský byt, nic si nepřála víc než někam utéct. Veškeré zařízení jejich bělostného loftu se točilo kolem dvojice poněkud absurdních křesel v biedermeierovském stylu, která koupili v dražbě, když on ještě považoval za důležité dokazovat, že jeho rodina je stejně solventní jako ta její. Křesla se zvlněnými hranami a sametovým čalouněním stála na pozadí téměř sedm metrů vysoké holé bílé zdi, která mu posloužila jako kulisa pro jeho doznání k Sabrině. Půvabné, těhotné Sabrině. Saině to pošeptal, *pošeptal* jí to a potom se vykradl ze dveří jako zloděj.

Nejdřív ze všeho ji napadlo, že ta křesla nenáviděla od samého začátku. Druhá myšlenka patřila tomu, že všechna písmena jejího jména jsou obsažena i ve jméně Sabrina, jako by mu Sabrina poskytla všechno, co ona sama, a pak v celé své nádheře nabídla ještě víc.

Sabrině a jejímu údajnému dítěti Saina nic udělat nemohla, a tak se aspoň zbavila těch křesel. Prostě ty dva krámy vzala a postavila je k obrubníku, kde měly přinejmenším šanci stát se součástí šťastného příběhu někoho dalšího. Brzy však nedokázala snést ani pohled na prázdnou stěnu, před níž předtím křesla stála. Začala je chtít zpátky, chtěla zpátky jeho. Nestačilo jí, že vyhodila jediný kus nábytku, který koupili společně, musela rozmetat celou scénu, na které hráli svůj život. Takže Saina celý

ten zatracený kvartýr střelila a teď skončila u toho, že si veškeré domácí štěstí obstarávala sama. Jenže. No jo, jenže...

„Opravdu, *pa-pa*? Všichni? A co *mej-mej ken ti-ti*?“

„Táta je vyzvedne.“

„Ty je chceš vzít ze školy? To přece nemůžeš udělat!“

„Stejně se v těch školách nic kloudný nenaučit. V Arizoně. To ani ne škola — naučí se tam leda tak pít. A Gracie může chodí na střední u tebe. Máte tam přece střední školy?“

„Ale co jejich školný? Aspoň do konce semestru by to mělo bejt v pohodě, ne?“

Mlčel.

Sainu napadlo něco strašného. „Copak přišli o peníze všichni?“

„Ty ne,“ uklidnil ji otec. „Jsi dost stará na to, aby mít oddělený majetek.“

Aspoň že tak. Spolu s tím se však dostavil nečekaný pocit: odpovědnost. Instinkt Saině našeptával, aby ze jí vzdala.

„Já vám ty peníze dám! Stejně nejsou moje, jsou tvoje, tys je vydělal! Vem si je a kup jinej dům.“

Otec se zasmál.

„Jsi sice dost stará na to, aby mít oddělený majetek, ale tady jít o jméno Wang. Týkat to nás všech. Jsme rodina, *ťie-ťie*.“

Saina si představila otce, jak umírá na milion drobounkých řezných ranek, ze kterých kane lesklá rtuťnatá krev. Nechtěla, aby přijeli, ale bylo bez diskuse, že je přijme, udělá místo pro jejich věci, nakoupí dost jídla pro pět lidí a do všech koupelen pro hosty dá čerstvé květiny. V tomhle domě byly čtyři ložnice. Přesně akorát pro otce, macechu, bratra, sestru a pro ni. Jako by od začátku věděla, že to bude útočiště pro celou Wangovic rodinu.

3

Santa Barbara, Kalifornie

„To nemyslíš vážně, tati?!“

„Takhle s tátou nemluvit, Grace.“

„Ale oni mě vyhazujou ze školy!“ syčela v rozpacích do telefonu. „Říkala jsem ti, žes mi měl pořídit auto!“

„Gracie, večer my pro tebe přijet, ano?“

„Kdo je to my?“

„Já a tvoje *a-i*.“

„Jo ta. Dobře. Ale co se stalo? Tati, vyhazujou mě ze školy! Je to, jako by si mysleli, že jsem nějaká kriminálnice nebo co.“

„Grace, my si rozhodně nemyslíme, že jsi kriminálnice,“ řekla Brownie, ředitelka školy. Ani nepředstírala, že neposlouchá. „Vlastně jsem tvému otci říkala, že bychom pravděpodobně dokázali najít nějaké řešení. Třeba...“

„Dělat v kantýně mě nikdo nedonutí!“ prohlásila Grace zděšeně. „Ani náhodou. To radši půjdu na státní školu, tati. Tati!“ Grace by přísahala, že slyšela, jak otec na druhém konci pláče, ale kdyby se ukázalo, že to tak opravdu je, nechtěla nic říkat.

„Dobrá, *siao mej-mej*, nedělat starosti, ano? Nic se neděje. My přijedeme pro tebe a potom vyzvednout Andrew a jet za *ťie-ťie ťia*."

„Tati. *Pa-pa*." Grace si náhle připadala naprosto rozumná, chápala, že se musí chovat jako dospělá. „Co to říkáš? Já se s váma autem na druhej konec země trmácet nebudu. Kdo dneska jezdí na rodinnej výlet autem, prosím tě? A vůbec — musím se učit na testy. Zkrátka zůstanu doma, jo?"

Uf. Ředitelka na ni pořád kouká. Naposled byla v ředitelně před rokem, když ji nabonzovala výtvarkářka. Ta učitelka, která nutila všechny studenty, aby jí říkali Julie. Je to trapné, když se dospělí snaží chovat jako lidi.

Problém nebyl v tom, že Grace měla v podšívce peněženky Louis Vuitton ukrytou scvrkávající se zásobu sedativ, nešlo ani o lahev vodky, zašitou pod duhou jejích kašmírových svetrů. Kdepak, ta mrcha výtvarkářka, která se svojí ohavnou tmavou rtěnkou a autem s nálepkou *Riot grrrl* zastydla někde v devadesátých letech, přišla do počítačové učebny a přistihla Grace, jak dává na web svoji fotku. Měla na ní jeden ze svých vůbec nejlepších dopoledních outfitů: černé krajkové punčocháče od Wolforda, tmavomodrou školní sukni (hodně krátkou), Saininy okopané kovbojské kozačky a novou košili Surface to Air, korunovanou starou otcovou kravatou značky Hermès s kašmírovým vzorem z osmdesátých let. Na nose jí seděly brýle se silnými obroučkami ze želvoviny a falešnými skly — o kterých nikdo nemusel vědět — a její záměrně neuspořádanou kštici držela pohromadě jasně žlutá hedvábná šerpa, uvázaná na uzel. Stokrát šmrncovnější než modely té pozérky *VainJane.com* — Jane totiž žila na Floridě. Copak odtamtud někdy mohlo přijít něco fakt stylového? Jak vůbec mohl každý z těch Janiných outfitů dostat tolik komentářů? Ta holka si myslela, že stačí, když si obuje louboutinky, a model je hotový — taková nuda! Grace to nechápala.

No zkrátka, Grace si myslela, že tenhle outfit bude prostě bomba, a chtěla ho vyvěsit na svůj blog. Už se těšila na reakce

svých fanoušků, zatímco se k ní zezadu plížila Julie. Snažila se jít potichu jako myška. Ta úča neměla ani tolik rozumu, aby jí došlo, že se nemůže tajně přikrást k někomu, kdo sedí u kompu, protože ten člověk uvidí odraz toho jejího pitomého ksichtu na monitoru.

Julie už natahovala ruku a chtěla vínově nalakovaným drápem zaťukat Grace na rameno, ale Grace se vteřinu předtím otočila a usmála se na ni.

A právě za to dostala důtku: za neposlušnost.

Etický výbor usoudil, že Gracein blog je zaměřený na módu a nejde v něm o „zneužívání a podrývání jejího potenciálu mladé ženy“ — jinými slovy, že není o sexu —, nicméně že Grace projevila neochotu přijmout poučení. Byla to naprostá hovadina, ale co naděláte? Teď už na tom stejně nezáleží.

„Gracie, zabalit věci — vzít jenom to nejdůležitější, ano? Budeme za pár hodin,“ řekl otec.

„Grace,“ vložila se do toho ředitelka, „jestli potřebuješ, aby ti někdo pomohl vyklidit pokoj, stačí říct. Neboj se říct si o pomoc, drahoušku, rozumíš?“

Grace ukončila hovor.

„Neříkejte mi drahoušku,“ ucedila. Aspoň že jí už nikdo nemůže dát důtku. *Uf.*

Někdy hovory s otcem úplně nesnášela. Je možné mít někoho rád, a přitom ho nenávidět? Nebo někoho milovat, a přitom ho vlastně nemít rád? Kdyby byla naživu její matka, všechno by bylo jiné. Všichni, koho znala, vycházeli s matkami a nenáviděli otce, ale takový luxus si ona dovolit nemohla. Měla totiž jen jednoho rodiče.

„Takže… jsme teď chudý.“

Graceina spolubydlící na ni nevěřícně zírala.

„Je to tak, Rachel. Už nemáme žádný peníze. Nic. Musím nechat školy. Táta s macechou pro mě jedou a musíme jet autem celou tu štreku až do ségřina domu v nějakým ujetým prťavým

městě v New Yorku. Autem! Ani nevím, jestli nám zbyly nějaký věci. Když někdo zkrachuje, neseberou mu úplně všechno?“

„Ty jsi zkrachovala? To jako úplně?“

„No, táta říkal, že zkrachoval, takže bych řekla, že já asi taky.“

„Hele, jsi v pohodě?“

„Vypadám snad na to?“

„Asi jo… myslím jako — nikdo přece neumřel, ne?“

„Kromě mýho domu. Já se v tom domě prakticky narodila a ani jsem si to tam moc dlouho neužila — musela jsem žít tady. A teď už ho nikdy ani neuvidím.“

Rachel o domě Graceiny rodiny už slyšela, i když ji tam spolužačka ani jednou nepozvala. Byly v něm tajné chodby a moderní umění a Johnny Delahari si tam jednou dal výstřední mix éčka a háčka (ve škole tomu všichni říkali kanadskej speciál, ale nikdo nebyl takový šílenec, aby to doopravdy zkusil) a na dlouhé hodiny omdlel v šatně Graceiny nevlastní matky s její hedvábnou košilkou omotanou kolem obličeje.

„Smrdělo to jako dámská kunda,“ svěřil se Rachel.

„Ale vždyť jsi říkal, že to byla košilka,“ upozornila ho. „To je spíš takový tílko.“

„Tak dobře, smrdělo to jako dámský kozy,“ odpověděl s úšklebkem a pak se jí pokusil vyhrnout košili.

Teď ji mrzelo, že mu to nedovolila, protože když bude Grace pryč, tak už nejspíš do jejího pokoje nikdy nepřijde.

Grace přisunula pojízdnou kancelářskou židli ke skříni a postavila se na ni. Vytáhla z horní police kufr. Seskočila ze židle a odstrčila ji dozadu směrem k Rachel. Ta ji zastavila fialovou balerínkou.

„Třeba teď budeš mít pokoj jenom pro sebe,“ poznamenala Grace.

„To by spolubydlící musela spáchat sebevraždu, aby člověku dovolili mít pokoj pro sebe.“

„Myslíš, že se to počítá, i když se to stane až potom, co přestoupí na jinou školu?“

„Neplácej nesmysly, Grace. Ty se přece nezabiješ."

„Člověk nikdy neví," podotkla Grace a sundala z ramínek všechny své džíny. Třeba spáchají sebevraždu všichni společně. Třeba táta s nimi se všemi sjede autem z útesu. Bože můj, možná by tady měla všechno nechat. Ať už budou chudí nebo mrtví, tak k čemu jí bude, že má navlas stejnou vestičku z králičí kožešiny, v jaké je vyfocená Kate Mossová v posledním čísle *Elle*? Na druhou stranu, být chudý by mohlo být celkem šik — stará trička s dírami a kámoši, co musejí makat jako barmani, a k jídlu jenom samé hranolky. Ale v tom případě by bylo taky celkem šik mít svoje hadry. Byla by jako nějaká šlechtična z rodu Romanovců nebo něco takového, sesazená a skrývající se před všemi světy, na kterých záleží.

Otec říkal: „Jenom důležité věci." Co to mělo znamenat? Grace se zahleděla na hromadu džínoviny na podlaze a potom ji odkopla směrem k Rachel.

„Tumáš," řekla. „Vem si je. Stejně už jich mám po krk."

„Vážně?"

Grace neodpověděla, jen ještě jednou kopla do hromady a otočila se ke korkové nástěnce nad svým psacím stolem, pokryté vrstvou výstřižků. Sundala ji, položila na postel a vytahovala připínáčky, až jich měla plnou hrst. Vzpomínala přitom na loňský návštěvní víkend, jak šla do pokoje a uviděla Rachel ležet na posteli s hlavou v matčině klíně. Dveře byly pootevřené a Grace tam na okamžik zůstala stát a pozorovala, jak Rachelina matka odhrnuje dceři vlasy z obličeje a láskyplně se na ni usmívá. Do téhle chvíle Grace své spolubydlící nikdy ani na vteřinu nic nezáviděla.

„To si opravdu bereš z tý nástěnky všechno? Všechny ty obrázky a fotky?" divila se Rachel.

„Jasně."

„Není to tak trochu... tak trochu morbidní?"

„Co je na tom morbidního?"

„No, jsou to fotky samejch mrtvejch lidí."

„Lidi umíraj. Tak to chodí."

„Jo, lidi umíraj, ale to ještě neznamená, že si je musíš vylepovat po stěnách v našem pokoji."

„Teď jsou to přece jenom tvoje stěny, viď."

„Já jenom říkám, že vím, proč je tam dáváš, a že je to děsivý. Vykašli se na to, nemusíš předstírat, že to tak není." Rachel brala všechno moc vážně. To se člověku stává, když je zmagořenej šprt.

„A co kdyby ses na to vykašlala ty, Rachel? Rachelko? Jé, počkat, já zapomněla. Ty se šetříš pro někoho, jako je Andrew Lloyd Weber nebo někdo takovej. Jseš moc dobrá na to, abys prostě jenom měla s-e-x."

„O tom to přece není! Proč u tebe vždycky musí jít jenom o sex?"

„Já myslela, že u mě vždycky jde jenom o smrt."

Chvíli na sebe civěly. Potom se ozvala Rachel: „Promiň... Mrzí mě to. Nepotřebuješ něco? Můžu ti nějak pomoct? Nepotřebuješ třeba půjčit peníze nebo tak? Nebo bychom... ehm... mohly čmajznout v kantýně nějaký jídlo. Že by sis ho jako vzala s sebou?"

Grace zírala na svou spolubydlící, která klečela na podlaze a lačně osahávala jedny její džíny. Mohla by v tu ránu nakopnout Rachel do ksichtu a bylo by to jednou provždy vyřízené. Uspokojivé křupnutí v tom otravném kudrnatém ksichtě. Zamířila by pěkně na beďary, kterých měla Rachel vždycky plné čelo, a pukla by jí hlava, takže by musela zmlknout a Grace by se ani nedostala do potíží. Nebo by možná musela do vězení, ale co by na tom záleželo?

Otočila se zpátky k nástěnce.

„Isabella Blowová," řekla Grace a odšpendila fotku roztřeseného profilu hubené ženy s bláznivým výstředním kloboukem na tmavém drdolu.

„Elliott Smith." Sundala další potrhanou fotku. Zpěvákův frankensteinovský obličej hleděl přímo do objektivu. Nevyretušované ďolíčky po neštovicích, pěst přitisknutou na srdce.

„Theresa Duncanová a Jeremy Blake." Dva snímky z automatu vedle sebe, žena s uhrančivýma očima a muž s kouzelnými smutnými ústy. Oba se zvednutou bradu, hledící na svět svrchu jako nějací rebelové, kteří právě vyloupili banku.

Grace znovu pohlédla na Rachel. „Všichni jsou úžasný."

Rachel groteskním krokem přešla k nástěnce. Zrovna se soukala do Graceiných džín a ze všech sil se snažila dopnout knoflík. „Obálka knížky *Pod skleněným zvonem*. Kurt Cobain a Courtney Love na obálce časáku *Sassy*. A tohle? *Dvojice teenagerů v Hudson Street, New York, 1963*," předčítala, poté co strhla z připínáčku fotografii Diane Arbusové. „Mrtví, mrtví, mrtví. A jak? No jasně, přece sebevražda, sebevražda, sebevražda."

Grace pokrčila rameny. „Prosím tě, Rachel, jseš otravná."

Natáhla se a vylovila z hromady vybledlé džíny ve stylu sedmdesátých let, s vysokým pasem a vyšívanou džínovou šerpou prostrčenou očky na pásek. „Tyhle ti nedám."

Oblékla si je, vzala si k nim staré tričko s ustřiženými rukávy a obula se do vysokých šněrovacích bot na nízkém podpatku. A ještě tu vestičku. Vestičku z králičí kožešiny.

Grace byla vychována v povědomí o tom, že záleží, jak věci vypadají. Když si dáte xanax do lahvičky od prášků na bolení hlavy, nikdo se nebude pozastavovat nad tím, když si vezmete čtyři tabletky, a nikdo vás nebude odsuzovat, jestliže krátce nato po pouhých dvou redbulech s vodkou usnete svému klukovi na rameni. Ne že by takhle někdy chtěla spáchat sebevraždu.

Prášky jsou řešením pro zbabělce. To vlastně ve skutečnosti nemusíte udělat vůbec nic, a tím pádem to není ani trochu přesvědčivé. Stačí jeden telefonát nočního dozoru a už jste na půli cesty do nemocnice, kde vám ze žaludku tu tubu prášků, co jste spolykali, zase vypumpují.

Lepší je se podřezat. Nepřeříznout žílu napříč, ale podélně, otočit paži dlaní nahoru a jet po modrofialové čáře ocelovým nožem. Kdyby si Grace podřezávala žíly, použila by nůž s dlouhou

tenkou čepelí, čerstvě nabroušený, a obtáhla by na svém levém zápěstí jemné písmeno V — ale to by šlo udělat jedině doma, protože ve škole neměli vany. Vykrvácet ve společné ložnici by bylo přece jen trochu moc depresivní. Raději by to provedla ve vaně s mléčnou emulzí. S třepotajícím plamenem svíčky na kraji a hromádkou knih vedle ní. Krev by na hladině vytvořila temné květy, voda by postupně zrůžověla a ona by svěsila ruku přes okraj, aby vypadala jako ten obraz, o kterém se zrovna učili — *Zavražděný Marat*.

Oběšení je hnus. Než vás někdo najde, obličej máte opuchlý a celý fialový a oči vám vylézají z důlků. Když se chcete zastřelit, musíte to aspoň trochu umět, a kdybyste skočili pod vlak, tak byste způsobili trauma strojvůdci, no a harakiri zase zavání středověkem. Plavat daleko na otevřené moře zní docela pěkně, pokud by vám mozek dovolil, abyste to vzdali a nervali se s oceánem o kyslík. Ještě lepší by bylo zmrznout, mohli byste jen zavřít oči a oddat se spánku, a cítili byste jen teplo. A vaše tělo by navíc zůstalo perfektně zachované, i když by ho nikdo nikdy nenašel, protože byste museli být někde v Arktidě nebo bůhvíkde, aby tam byla tak strašná zima, že by vás to zabilo.

Grace vykládala o těchhle různých metodách Rachel, hned když se s ní seznámila. Tehdy jí Rachel ještě připadala v pohodě, jako že by to mohla být holka, která chodí pozdě spát a dostává se kvůli tomu do průšvihů, jenže Grace celkem rychle přišla na to, že první dojmy jsou vždycky mylné.

„Když zmrzneš, tak sice možná vypadáš skvěle, ale stejně skončíš v žebrákově střevě," podotkla Rachel a zahleděla se na Grace svýma kulatýma očima. Připomínala užaslého králíka. Užaslého králíka, který strašně moc chce dokázat, že je rychlejší a chytřejší než tygr, který se ho chystá sežrat, něco jako holčičí verze bílého králíka z *Alenky v říši divů*. Možná i se stejnou vestičkou. Rachel se totiž dokázala příšerně nahastrošit.

„V jakým střevě?"

„To je Shakespeare. ‚Člověk může chytat ryby na červa, který si pochutnal na králi, a pochutnat si na rybě, která si pochutnala na tom červu.'"

„Ty červi budou taky zmrzlý," utřela ji Grace. A potom si uvědomila, že zapomněla na jed. Možná že nejlepší ze všeho by bylo předávkovat se heroinem nebo něčím takovým. Tak by aspoň před smrtí vyzkoušela, jaké to je.

Rachel sice byla úplně vedle, pokud šlo o kluky, muziku a chápání čehokoli kromě toho, jak lézt do zadku panu Taylorovi, aby ji obsazoval do každé hry, ale s tou sebevraždou měla pravdu.

Ne že by Grace ve skutečnosti chtěla bezhlavě mlátit kolem sebe, ztratit kontrolu nad vlastními střevy a ležet někde s vytřeštěnýma očima, dokud ji neodvezou a nezpopelní — vlastně to bylo přesně to, co nechtěla. Chtěla umřít mladá a krásná, ne aby vypadala jako nějaká zrůda. Je to prostě tak, že u sebevraždy člověk musí volit — co si vezme na sebe, jaký zanechá dopis na rozloučenou a jak to všechno proběhne, až bude spát věčným spánkem. Jestliže v životě musíme neustále dělat nějaká rozhodnutí a nést za ně odpovědnost, jak nám to v jednom kuse vtloukají do hlavy dospělí, proč by pak smrt měla být něčím, co se nám prostě přihodí?

4

Bel-Air, Kalifornie

Barbra si před lety Charlese vybrala jako jediného z mladíků v jeho třídě, ze kterého by mohlo něco být. Stalo se to dávno předtím, než si zvolila anglické jméno, než se naučila vytrhávat si obočí a žehlit vlasy, než opustila Tchaj-wan a vyrazila do Ameriky.

Tehdy byli pořád ještě Wang Ta-čchien a Hu Ling, jen oni dva v dvoutisícihlavém kampusu. Polovina Charlesových spolužáků se narodila v Číně jako synové a dcery obchodníků s čajem z Kuang-tungu a vládních úředníků z Pekingu. A ta druhá půlka? Většinou také děti kontinentálních Číňanů, které s pomačkanými obličejíky a tělíčky pokrytými lepkavou vrstvou krve a mázku s vřískotem vyklouzly do nastavených rukou tchajwanských porodních bab, které na ně cvrlikaly jako na vlastní.

S Barbrou to bylo jiné. Neměla v sobě ani kapku čínské krve. Její matka pocházela z rodu tchajwanských horalů. Ti přijeli do města na volském povoze naloženém bílou ředkví, kterou japonští okupanti nakládali, strouhali a přidávali téměř do každého jídla. S Barbřiným otcem se matka seznámila, když dělal rozvážeče, vyzvedával ovoce, zeleninu a čerstvě oškubaná

kuřata a vozil je do kuchyní Tchajwanské státní univerzity. Nejdřív objížděl trhy na rozvrzaném kole, potom hlídkoval u neustále bublajícího hrnce a pak dohlížel na společné stravování studentů, které nakonec také doznalo značných změn. Když byli Japonci poraženi a vládu převzala nová Čínská republika, odporné břečky zvané *oden* nahradily vydatné rýžové kaše.

Barbra vyrůstala v ubytovně univerzitních zaměstnanců — příliš bystrá dívka s příliš kulatým obličejem, která polohlasně klela v hokkienském dialektu svých rodičů, přesto se však učila zdolávat úskalí standardní čínštiny stejně lehce, jako se naučila řídit starého univerzitního datsuna a usmívat se na chlapce z koleje právě tak akorát, aby pro ně zůstávala záhadou, i když měla směšně malý nosík. Kritizovala marxismus, smála se vyumělkovaným milostným písničkám Teresy Teng a vyváděla kousky ve stylu Audrey Hepburnové — uměla jezdit na motorce bez držení a šlukovat cigaretu, aniž se zakuckala — všechno, co bylo pro chudou, ale ambiciózní středoškolačku v roce 1973 v Tchaj-peji důležité. Nedokázala jedinou věc: aby si jí všiml Charles Wang.

Barbra strávila léto na brigádě coby sekretářka v konzervárně v Tamsui, kde její strýček pracoval jako kontrolor. To léto se jí podařilo uchovat si krásnou bledou pleť, protože do práce chodila zahalená do bavlněné mikiny a obličej si stínila slaměným kšiltem. Ani jedinkrát se v parném slunečném odpoledni nevydala na pláž, ačkoli se tam kdysi naučila plavat a vždycky tam trávila čas spousta mladých lidí. K obědu odmítala jíst rýži, i když strýčkova žena ji vždycky nutila, aby snědla aspoň několik lžic. Místo toho si k snídani dávala jen vejce rozbité do vroucí vody a k obědu konzervu sardinek. Celé léto pracovala, aby si vydělala dost peněz a mohla si objednat tradiční čínské šaty *čchi-pchao*, do kterých konečně dostatečně zhubla.

Když se na podzim studenti vrátili do kampusu, šla Barbra do knihovny kousek od ulice Čou-san, na hlavě úhledné vlny, pyšná na své nohy v nových zvonových kalhotách — *čchi-pchao*

by působily moc slavnostně, jelikož to nebyl její první školní den. Srdce jí bušilo při pomyšlení, že zase uvidí Wanga Ta-čchiena. Jenomže ho neviděla. Ani oknem posluchárny ekonomie, kterou by v rámci svého magisterského programu měl studovat, ani v kantýně, kam přišla, zrovna když její otec křičel na kuchařky, aby honem vytřely podlahu, na niž někdo zvrhl hrnec polévky z fazolí mungo. Nikde.

Všichni říkali, že odjel do Ameriky — ne studovat, ale pracovat. Barbra ho milovala o to víc. Její láska trvala, přestože jí nikdy neodpověděl na přepečlivě formulované dopisy, které mu posílala prostřednictvím jeho matky a v nichž mu přála tisíc let štěstí, chválila ho za odvahu a zároveň se ptala, jestli se vrátí, aby oslavil se svými ctěnými rodiči nový rok. Neposlal jí ani pohled s Golden Gate Bridge.

Jinak o něm vůbec nic neslyšela. Několik týdnů sice chodila s jedním z jeho nejlepších kamarádů a diskrétně se pokoušela vyzvědět o Wangovi *ke-ke* nějaké zprávy, ale místo toho se jí dostalo jen dlouhých debat o možnostech praxe v demokratické společnosti a nekonečného přehrávání *A Hard Day's Night*. Seděli přitom bok po boku na hnědé kostkované dece, která byla od neustálého sušení na sluníčku tuhá jako prkno.

Teprve poslední týden semestru se jednoho rána Barbřin nenáviděný přítel objevil s bleděmodrou leteckou obálkou, ofrankovanou americkými známkami s portrétem Alberta Einsteina. Tenkrát byla zrovna populární filatelie, takže několik kluků, s nimiž Barbra právě seděla, se o ty známky málem popralo, on je však všechny usadil tím, že z obálky vytáhl dopis a strčil jim pod nos obrázek dívky, vytržený z časopisu. Měl sice popisky v angličtině, ale dívka byla nepochybně Číňanka. Usmívala se přímo na Barbru, hlavu otočenou do objektivu, rukama si zvedala límeček košile s kašmírovým vzorem, nohy rozhozené ve výskoku.

„Wang Ta-čchien píše, že si ji bere. Je to modelka! No teda, jen se na ni podívejte — měl jsem se taky odstěhovat do Ameriky!"

„Myslela jsem, že máš lepší vkus," odsekla Barbra a odstrčila fotku.

„To je fakt," přikyvoval knihomol Tchuan, který později všechny překvapil tím, že se stal starostou Tchaj-čungu, a natahoval ruku po obrázku. „Ty dlouhé, šikmé oči a drobounká pusinka — to je typ holky, jaké má *lao waj* rád."

„Třeba je teď *ming-ming* už jako cizinec. Mléko do čaje a ponožky do postele."

„Nechtěla bys náhodou ty být tou, která ví, co si *ming-ming* bere na sebe do postele?" ušklíbl se Siao Žung a svraštil obočí. Žung byl vždycky tak chytrý, až byl hloupý. Jen několik málo měsíců poté, co všichni tihle kluci odpromovali, ho sebrali při jedné razii Kuomintangu, když pátrali po studentech podezřelých ze sympatií ke komunismu, a ani jeho krotká ženuška už o něm víckrát neslyšela. Dobře mu tak.

Barbra stiskla vypínač u vchodu do své šatny a vešla dovnitř. Její bosá chodidla s čerstvě nalakovanými nehty se zabořila do kouřově šedého hedvábného koberečku.

Tohle byla její nejoblíbenější místnost z celého domu.

Ať si Charles bez ustání mluví o utajeném sklípku, speciálně upraveném k uchovávání whisky. Ať se přátelé obdivují fotografickému triptychu s rozbitím vázy z dynastie Chan od Aj Wej-weje, pověšenému nad mnohem méně cennou vázou z dynastie Ming. Ať si prostory domu fotografují do toho nového kalifornského časopisu, jehož redaktor Charlese blahosklonně označil jako „malého, ale přívětivého pána". Tahle komůrka byla jediným koutem, na kterém jí záleželo.

To, že měla uprostřed domu plného naleštěného přepychu své útočiště, vzbuzovalo v Barbře rozkoš a dojem vlastní síly. Stejně se cítila, když si pod střízlivé šaty od jednoho japonského minimalisty, kterého Charles tak nesnášel, oblékla rudou hedvábnou košilku.

Měla balit — „Rychle!“ řekl Charles a tleskl buclatýma rukama, „rychle!“ —, ale jí se do toho nechtělo. Barbra si vytáhla čalouněné štokrlátko, na kterém se jí vždycky hrozně líbily jeho mosazné nožky ve tvaru zvířecích spárů, a sedla si před zrcadlo. Zavřela oči a na chvilinku nechala na svou pleť působit svěží vzduch z klimatizace. Potom zvedla víčka a na dlouhý okamžik se na sebe zadívala.

Nejdřív čelo.

Dobré, pořád dobré. Přetínala ho pouze jediná tenká vráska, která jen dokazovala, že nechodí na botox.

Oči. Vždycky je měla příliš kulaté, teď ovšem tu myšlenku zahnala. Víčka už začínala vypadat ochable, ale ne natolik, aby se jí v záhybech usazovaly oční stíny. Několik vrásek na okrajích a jedna klikatá rýha pod pravým okem, protože přes mnohaletou snahu prostě nedokázala usnout jinak než na pravém boku. Lícní kosti pořád výrazné. Nos stejný jako vždycky. Malý a zvednutý. Všechny ty bělošky o generaci starší než ona sama, které si nechávaly dělat plastiku nosu a skončily s čímsi, co vypadalo jako její proklínaný pršáček, jí byly k smíchu. Jak si mohly vybrat takový tvar? Její drobounký, mrzácký frňáček?

Rty se už nepochybně tenčily a rtěnka začínala krvácet do jemňounkých vrásek, které z jejích rtů vybíhaly do všech stran jako tenounké přítoky věku a podrývaly jinak dokonalé zdání mladosti.

A linky, jež se táhly po obou stranách nosu, se na okamžik přerušily a pak pokračovaly kolem úst a stahovaly je do nesouhlasného buldočího výrazu. „Co děláte na mém obličeji?“ zašeptala.

Barbra si zlehka přiložila prsty na linii vlasů, plynulým pohybem jimi objela čelo a posouvala je nahoru. Potom po obou stranách tváří spustila dolů palce, jemně, pomalounku, a napínala kůži k uším. Zastavila se těsně předtím, než by se jí začal roztahovat nos. Tak. Na takovou tvář by se měla dívat. Takhle vypadala líp než mladá — vypadala věčně mladá.

„*A-pao!* Už budeš hotová?“ volal Charles ode dveří do ložnice. Barbra spustila ruce a do tváře se jí rychle vracela léta — pět,

deset, patnáct, dvacet, až tu byla zase ona, pětapadesátiletá ženská, provdaná za zkrachovalého chlapa. Seděla uprostřed svého světa, který si sotva vybudovala, a už ho musí zahodit. Když viděla, jak se znovu vynořuje její zkrabacená brada, jak se rozplývá představa jejího skutečného, nestárnoucího já, bylo to skoro horší než vědomí, že ztratí tak pečlivě vybudovaný svět. Vypočítavý optimismus, který jí umožnil vystěhovat se do Ameriky a shrábnout Charlese i jeho téměř pohádkové impérium krátce poté, co se dozvěděla o havárii vrtulníku, při níž zahynula jeho první žena, mohl fungovat jen u zoufalého děvčete z ostrova, které neví nic o světě, a proto nemá z ničeho strach.

Pitomec. Jak mohl být Charles takový pitomec? Jak mohl být chlap, který vydělal takový majetek, v otázce financí tak hloupý? Z toho by ho opravdu nikdy nepodezírala. Z čehokoli, jen z toho ne. Léta věděla, že je jí nevěrný, ale protože neprozradila, že o tom ví, nikdy kvůli tomu nebyl v sázce jejich dům ani manželství. Obávala se, že jeho továrny nejsou tak svědomitě zabezpečené, jak tvrdil, ale nedělala si s tím starosti. Věděla o jeho předsudcích a také tušila, že sahají patrně ještě dál, než na sobě dával znát — zvlášť pokud šlo o rodilé Tchajwance, zejména o její rodiče. Tyhle nedostatky ovšem nebylo těžké shovívavě přehlížet. Díky penězům se dalo shovívavě přehlížet ledaco.

„*Wang tchaj-tchaj, kchuaj tien la! Ni če-me chaj mej jou kchaj-š' šou i-fu? Mej š'-ťien le!*“ šeptala naléhavě Ama. Objevila se v zrcadle nad Barbřiným ramenem s ústy namalovanými krvavě rudou rtěnkou a trvalou ondulací na hlavě.

„Ano, já vím,“ odpověděla jí v zrcadle Barbra. „Budu hned hotová.“

Ama byla kdysi Charlesova kojná. Tvrdila, že Barbřině bezchybné čínštině není rozumět, protože má skřehotavý venkovský přízvuk, a tak na ni Barbra schválně mluvila jenom anglicky, jazykem, kterým stará žena skoro vůbec nevládla. Fungovalo to bezvadně, protože Ama na své falešně zdvořilé poznámky a příkazy stejně od Barbry nikdy nechtěla slyšet odpověď.

„*A-pao.*“ To byl Charles. Mluvil s ní tím poněkud zklamaným tónem, který používal od té doby, kdy prvně přišel domů a řekl jí, co se stalo. Jako by ona byla tím, kdo ho nechal na holičkách.

„Nemusíte mi oba pořád říkat, co mám dělat. Já vím, já vím, jenom to nejdůležitější.“

„*A-pao*, brzy odjet.“

„*Wo nü-er caj teng wo-men.*“

V Barbře to vřelo. Co je jí po tom, že na ně Amina dcera čeká? Tohle jsou poslední okamžiky, které stráví ve své šatně, copak jí nemůžou dát chvíli pokoj? Zvedla fotku. Byli na ní ona a Charles na večeři sponzorované firmou Hermès u příležitosti Saininy poslední výstavy v New Yorku, té s běženkyněmi v šátcích, která Saině způsobila takové potíže. Dívali se jeden na druhého a usmívali se na sebe. Charlesovy oči byly napůl ukryté za obřími brýlemi s obroučkami Porsche Carrera. Trval na tom, že si je pořídí, když se u něj začal projevovat šedý zákal — je to tak nespravedlivé, že každý asijský muž s brýlemi teď působí tak trochu jako Kim Čong Il. Ona sama měla oči doširoka otevřené a hleděla na něj i po všech těch letech s jistou koketérií. Ach jo. Třeba by ten pocit mohla zažít znovu, ale pochybovala, že by se to mohlo stát v přeplněném starém autě s Amou, Grace a přitroublým Andrewem.

5

Bel-Air, Kalifornie

Charlesův rozhovor s Amou byl pokořující. Mluvili spolu čínsky:

„*Žung-žung*," oslovila ho přezdívkou, kterou mu dala, když byl ještě děťátko zabalené v chlupaté dece, „je dobré, že máme dcery a ty dcery mají domov. Já půjdu do domu své dcery."

„Ale Amo, to nic není. Bude to zase v pořádku. Ale snad bude lepší, když opravdu na nějaký čas půjdeš ke Kathy. Než se to uklidní."

„Ale já jsem stará ženská a sama se tam nedostanu. Mám sice to auto, cos mi dal, ale už dávno neřídím."

„Třeba by Kathy mohla..."

„Ne, ne, kdepak. Kathy má moc práce. Odvezeš mě a pak se všichni vydáte taky na cestu k tvojí dceři."

A tak mu dala to auto, šmolkově modrý mercedes kombi, jejž koupil své první ženě, když čekala Sainu. Bylo to jediné auto, které jim nezabavili, protože ho před šestnácti lety prodal Amě za dolar. Jezdila s ním jednou za čtrnáct dní hrát madžong do San Gabriel Valley.

Takhle mu to prozradila. Ví o tom, že Charles o všechno přišel a že poběží do zdráhavé náruče své vlastní dcery. Věděl, že Ama mu ten starý mercedes přenechá — počítal s tím —, a to na tom bylo nejhorší.

Charles by se nemohl cítit trapněji, i kdyby se vzbudil a zjistil, že se vrátil o půl století nazpátek a znovu saje z její bradavky, dospělý chlap v obleku od Armaniho, který se snaží vydolovat kapku mléka z jejích seschlých prsou.

6

Bel-Air, Kalifornie

Takže teď tu byli ti tři pospolu: Barbra, Charles a jeho Ama. Už dávno ne mladí.

A také tu bylo to auto, model z roku 1980, oba nárazníky netknuté, ještě celé nablýskané, protože zahradníkův syn Jeffie každý týden všechny vozy Wangovy rodiny pravidelně myl a voskoval.

Tuhle káru častěji pucovali, než v ní jezdili — byla to dámička. Její smetanově zbarvená sedadla a bleděmodrá kobercová krytina z ní dělaly vůz zcela nepraktický, vhodný leda tak k tomu, aby v něm člověk spořádaně kroužil kolem bloku nebo se přišinul do vedlejší čtvrti na schůzi sousedského spolku. Možná, opravdu jen možná, by se dala přemluvit k víkendovému povyražení na pobřeží, ovšem pod podmínkou, že na ni na druhém konci u vily v La Jolle čeká garáž s klimatizací. Perforovaná kůže jejího interiéru zůstávala i po třiceti letech stále nepopraskaná a dřevěná dýha na palubní desce se pořád ještě leskla. Vlastně jedinou chybičkou byla malá skvrnka na koberci, protože Charlesova první žena May Lee tam zapomněla pootevřenou jasně růžovou rtěnku a ta se na ostrém losangeleském slunci dočista roztekla.

Nikdy v životě nežádali od převodovky jejího bezchybného německého motoru, aby třeba jen pomyslela na to, že by cestovala přes celou zemi se zadkem prohnutým pod tíží zavazadel a s laciným benzinem v útrobách. Stejně jako rodina se však mercedeska přizpůsobila okolnostem.

Barbra vlekla své tašky po schodech dolů a čekala na Charlese, až jí otevře kufr. Šel za ní a supěl námahou, protože se snažil přenést přes práh poslední Aminy kufry — dva stejné klasické vuittony na kolečkách, které kdysi také patřily May Lee. Barbra mu to nemínila usnadnit. Jen ať to udělá sám. Ama by tu s nimi ani neměla být. *Kolik jí pořád ještě platí*, uvažovala Barbra, *a za co vůbec?*

Bylo ještě brzy. Půl osmé. Klidný čas, kdy si ranní běžci už odběhali své kilometry, a těsně předtím, než se hospodyně vydají na dlouhou procházku od autobusových zastávek Sunset a Beverly Glen. Ulicí se kodrcal starý otlučený pick-up plný zahradníků a sekaček a chrlil výfukové plyny na umně tvarované keře, které denně zalévali a zastřihovali.

Hospodyně a zahradníci, venčiči psů a údržbáři bazénů, to byla první linie, pěšáci. Později přijdou soukromí instruktoři pilates a domácí kuchaři, asistenti vyslaní z kanceláří, aby přinesli zapomenutý manžetový knoflíček nebo lejstro. Specialista na domácí kino, specialista na vinné sklípky, údržbář akvária s mořskou vodou — samí naprosto nezbytní lidé.

Charles a Barbra nikdy nechápali posedlost svých sousedů těmito domácími službami. Proč si volat domů masérku i s vlastním stolem, když si klidně můžete zajít do Four Seasons? Proč otevírat svůj život většímu počtu cizích lidí, než je nutné? Teď samozřejmě vůbec nemá smysl o tom přemýšlet. Luisu, Big Pana, Gordona i Rainie propustili už před několika týdny, dali jim výpověď. Barbra jim neřekla proč. Ať si myslí, že se nakonec změnila v potrhlou, náročnou západáckou paničku, nespokojenou s Luisiným bezvadně vyžehleným povlečením a s Gordonovými

pestrými bujnými květinami, možná dokonce trapně podezírající svého muže, že okukuje Rainiina pohupující se prsa. Byla si jistá, že si jejich bývalé zaměstnance i v těchto neradostných časech okamžitě najme někdo jiný. Stejně tak byla přesvědčená o tom, že její bývalí pomocníci v domácnosti už pohotově vymysleli nějakou teorii o pádu Wangových, něco skandálního a nelichotivého, co z nich nepochybně bude každý jejich nový zaměstnavatel dychtivě páčit.

Nejhorším okamžikem pro Barbru a Charlese bylo to odhalení. Odhalení. Tak o tom přemýšlela ty dny po tom — jako by se účastnili nějaké reality show, kde lidem vylepšují bydlení, a když jim nakonec pořadatelé sundali šátek z očí, Barbra s Charlesem zjistili, že jim dům krásně nezrenovovali, ale nechali celý jejich okouzlující život zmizet.

„Proč?“ zeptala se Barbra.

„Co proč?“

„Všechny naše věci?“

V tu chvíli slovo *naše* znělo trpce. Charles nikdy neměl problém s velkorysostí — k placení účtů přistupoval bezstarostně, ještě než vydělal svůj první milion — ale to, jak jeho žena říkala *naše*, v něm právě tehdy vzbuzovalo nepříjemný pocit, který se donutil spolknout, stejně jako to pravdivé slovo: *moje*. Barbra nedala téhle rodině nic než svůj tvrdošíjný šarm — nevydělávala peníze, neporodila děti, nezkrášlovala dům, ba dokonce ani nevařila. To první dělal on, to druhé jeho první žena a na ten zbytek si najímali lidi. Nic nebylo *naše*.

„Ano,“ přikývl. „Všechny.“

„Ale jak to? Jak jsi to mohl dopustit? Copak nemáme žádné úspory? Měli jsme tolik...“

„Tolik moc. A teď už ne tolik moc.“

To řekl a nemotorně rozhodil rukama, jako stárnoucí varietní tanečnice. Tím gestem mezi nimi něco přeťal. Charles

nikdy v životě neprovedl nic neobratného nebo nejistého. Aspoň ne před ní. Ne v jejích očích. Teď však její zlomené srdce vidělo každý chybný krok, který kdy udělal.

„Jak se to mohlo stát?“

„Stalo se!“

„Ale jak se to stalo?“

„Jak, jak, jak! Ty nikdy se neptáš, jak se stalo, když je dobré: jak vydělávám tolik peněz, jak vím, co všichni chtějí — jenom jak to, že je všechno pryč! Takto!“

To spolu vždycky mluvili tak afektovaně a dětinsky? Po šestnácti letech v Americe, kdy Barbra mluvila anglicky s dětmi i se svými americkými kamarádkami, jejichž společnosti a pravidlům madžongu dávala přednost před manželkami Charlesových čínských přátel, oba postupně opouštěli důvěrnou čínštinu, kterou spolu mluvívali kdysi. Barbra dovedla hovořit anglicky hladce a plynně, ale když se bavila s Charlesem, vždycky zjistila, že od něj přebírá jeho chybnou gramatiku.

„Dobrá,“ přikývla. „Už žádné jak to.“

A pro tu chvíli i prozatím to stačilo. Už žádné jak to. Už žádné jak to a už žádný dům.

Charles nemohl. Nemohl Barbře říct, co se stalo, jak to, že jejich soukromý majetek — jejich domov! — vydal napospas bankrotu. Něco takového by opravdový obchodník nikdy neudělal. To na tom bylo nejhorší. A teď se pod pláštíkem rozbřesku plíží příjezdovou cestou od domu se svým nicotným jměním nacpaným v kufru auta, Číňani z Oklahomy, prchající z novodobé Dust Bowl. Vždycky tenhle domov ctil, byl pro něj nedotknutelný. Možná své ženy podváděl, ale nikdy to nedělal pod střechou jejich společného domova.

Teď chtěl Charles tenhle kus země nějak proklít, plakat hořké a slané slzy, které by otrávily půdu a zabily hustou stěnu z buganvilií, jež stínily trávník. Každé dítě počaté v těchto místnostech bude urážkou jeho dětí. Každá láska, která vykvete na tomhle

území, promění jeho lásky v lež. Až se sem nastěhuje nějaká jiná rodina, která bude plnými hrstmi rozhazovat dolary, měly by ze země vyrazit temné trnité výhony, proplést se železnou bránou a prorůst trávníkem, zadusit bohatě rozvětvenou a sladce vonící rozkvetlou magnolii, ovinout se kolem celého stavení, zaslepit jeho okna a uvěznit všechny jeho dveře. Hektolitry tyrkysové vody by měly vířit, čeřit a šplíchat přes břidlicový obrubník bazénu a narušovat nepropustný kámen, až by se rozdrolil a klesl ke dnu a strhl s sebou základy celého domu.

Charles zavřel oči a v duchu odshora dolů vymazal celý dům, prudkými tahy ho celý vygumoval, takže mezi pětipokojovým sídlem Leventhalových, v koloniálním stylu a s garáží pro šest aut, a moderní sedmipokojovou rezidencí Okafurových s tenisovým kurtem zůstal jen bílý flek. A místo něj si tam Charles představil stavení na úbočí čínských hor, o kterém v dětství tak často slýchal.

Cítil, jak vedle něj na sedadle sedí Barbra, a aniž se na ni podíval, věděl, že si kolem ramen pevně ovinuje kašmírový šál, přestože zářijové ráno bylo na poměry Los Angeles teplé. Zaklaply dveře — to byla Ama, která se s hekáním usazovala na zadní sedadlo.

Stále ještě se zavřenýma očima, aby si uchoval obrázek čínského stavení, Charles otočil klíčkem v zapalování a zařadil rychlost. Na okraji tmy za jeho očními víčky se tyčil útes, který vyčkával od té doby, kdy ho doktor varoval před možností, že ty jeho malé záchvaty jsou možná předzvěstí něčeho většího a ničivějšího. Charles ovšem neměl strach. Dokázal jet od domu po paměti — po líné stoosmdesátistupňové křivce kolem předního trávníku, potom asi tři sta metrů po betonu, a než se pneumatiky dotknou asfaltu, zastaví u brány s automatickým ovládáním.

Poslední dobou se brána otevírala pomalu. Klikový mechanismus sténal a Charles slyšel, jak se vrata kousek po kousku zadrhávají. Seděl se stále ještě zavřenýma očima a myslel na dobu,

kdy by si toho možná sám všiml, zašel pro olej ve spreji a udělal si z toho program na nedělní odpoledne, místo aby čekal, až si toho všimne Pano.

Barbra i Ama mlčely. Po chvilce Charles zvedl nohu z brzdy a nechal auto vyjet kupředu. Zbývalo sotva dvanáct metrů, než vjede na chodník, ale Charles tiskl víčka k sobě o to pevněji. Touhle denní dobou po chodníku nikdo nechodil. Většina domů v jejich bloku před vchodem dokonce ani chodník neměla, vyjíždělo se z trávníku rovnou na ulici. Mercedeska se valila ven, opustila příjezdovou cestu a šinula si to po silnici. Kdyby Charles nechal oči zavřené dost dlouho, nemusel by se dívat na černý pohřebák odhadce, spěšně zaparkovaný u obrubníku. Při troše štěstí by do něj možná i naboural. V poslední minutě v něm však zvítězil pud sebezáchovy a on prudce otevřel oči. Ve zpětném zrcátku ještě zahlédl, jak se na sebe Barbra s Amou podívaly.

7

Santa Barbara, Kalifornie

Konečně osaměla. Rachel si složila šestery Graceiny džíny a vypařila se dolů na oběd, kde nejspíš bude všem vykládat, že Wangovi jsou na cestě do chudobince a budou si vyzvedávat poukázky na jídlo a oblečení. Vůbec to nedávalo smysl. Půlka holek ve škole má pravděpodobně nejmíň jeden lesk na rty nebo oční stíny značky KoKo — a někteří kluci patrně dokonce používají nejnovější speciální verzi klučičích očních linek. Ujetý emáci. A teď o ní budou všichni mluvit s nechutně plnou pusou odporných kuřecích nuget.

Grace vzala mobil a stiskla tlačítko „volaná čísla". Bylo to dneska už popáté, co volala Saině, ale sestra to pořád nebrala.

„Ahoj, tady je Saina. Taky se mi po vás stejská. Nechte mi vzkaz."

Píp.

„*Ťie-ťie!* Kde prosím tě jsi? Uvědomuješ si, že vyrážíme k tobě, a to jakože dneska? Hergot, škoda že už nebydlíš v New Yorku. Teda já vím, že pořád bydlíš v New Yorku, ale myslela jsem jako ve městě. Hele, až se vrátíš, tak mi musíš zavolat, jo? Strašně

moc s tebou potřebuju mluvit, než se sem dostanou táta s Babs. Tak zatím čau."

Sakra. Jak může Saina takhle ignorovat její volání? Zvlášť dneska!

Bylo úterý, takže Andrew byl asi ještě na laborkách z biologie. Grace mu napsala zprávu.

Už jsi mluvil s tátou? Hned po laborkách mi zavolej.

Dobře. Tak jo. Zapakuje si. Ale vezme si s sebou jenom to, co doopravdy chce. Na praktické věci se vykašle — nemůžou být přece tak chudí, aby neměli peníze na spodní prádlo, že jo? Mohla by třeba na blogu prodávat reklamy nebo něco takového.

Telefon začal bzučet, sotva ho položila — poskakoval přitom po posteli.

„Andrewe!"

„Čau Gracie." Ach, Andrew. Nepůsobil vůbec rozrušeně. Grace si nebyla jistá, jestli by ji to mělo znepokojovat nebo uklidňovat.

„Mluvil jsi s tátou?"

„Ne, měl jsem školu, ale dostal jsem zprávu. Blbý, co?"

„Blbý? Hm, to teda sakra blbý. Andrewe, jde o náš barák."

„Já vím. Hele, Gracie, já zrovna teď nemůžu mluvit, jo?"

„Cože? Proč? Ale vždyť jsi mi zavolal! Jak to, že se mnou zrovna teď nemůžeš mluvit?"

„Jenom jsem chtěl zjistit, jestli jsi v pořádku, jenže zrovna teď musím něco dodělat. Ale zejtra sem přece přijedete, ne? Takže se brzy uvidíme, že jo?"

8

Phoenix, Arizona

Andrew stiskl tlačítko pro ukončení hovoru a znovu se podíval na svůj iPhone, aby se ujistil, že spojení je opravdu přerušeno. Upustil mobil na džíny, které ležely pohozené na podlaze jeho pokoje, potom ho však zvedl a položil na psací stůl, kde nehrozilo, že na něj někdo omylem šlápne. Vteřinu nato se pro něj natáhl a ještě jednou zkontroloval, jestli se při dopadu na zem náhodou nezačalo automaticky znovu vytáčet číslo.

Tohle všechno musel dělat jednou rukou, protože druhou měl uvězněnou pod prsy Emmy Lernerové. Měla je super. „Super dudy," ocenil by je Howard Stern. Jo, Howard Stern by si určitě myslel, že Emma má super dudy, a ještě víc by na něj zapůsobilo, že jsou stoprocentně pravé. Proč Howard vždycky mluví o kozách v rádiu, kde je nikdo nemůže vidět? Měl by s tím spíš jít do nějaké show v televizi nebo na satelitu, i když v telce by asi stejně nahé kozy ukazovat nemohl. Leda snad na kabelovce.

Emma vedle něj zavrněla, tvář zabořenou do polštáře, a předstírala, že chrápe. Potom se malinko zvedla a zavadila bradavkami o jeho paži. Telefon byl zapomenut. Andrew přes ni přehodil

volnou ruku i nohu a pevně si ji přitáhl. Zavrtal nos do jejích blonďatých vlasů, aby ji políbil na nádherně růžové tváře.

„Zase mám vlasy v puse!“ stěžoval si.

„Lepší než osina v zadku.“

„Kdepak, tam dostaneš něco jinýho!“

Emma se převrátila na záda a zakřenila se na něj. „Vážně? A copak asi, hmm? Heleme se, už se červenáš!“

Andrew obrátil oči v sloup. Řeči o sexu a pivo před obědem mu vháněly do tváří ruměnec a Emma to věděla. Ráda si ho pro jeho asijskou stydlivost dobírala, přestože se jí snažil vysvětlit, že předkové jeho rodiny ve skutečnosti byli starobylí Mandžuové, kteří jezdili na divokých koních a ničím nepřipomínali podivínské geeky z kampusu. Nedokázal vymyslet pádnou odpověď, a tak se na ni místo toho vrhl, chytil ji za zápěstí a začal ji škádlivě kousat do krku.

Jen kdyby nebyla tak strašně rajcovní. Ty její měkounké rty, pihovatý nosík a vysportované tělo! Její růžovo-červeně pruhované kalhotky — *kalhotky*! To slovo Andrew miloval! — a jeho černé boxerky byly teď jedinou překážkou, která ho dělila od všeho, co si jen mohl přát. Sjížděl rukama po jejích natažených pažích a jazyk jí vsunul mezi rty. Snažil se, aby se k ní moc netiskl. Jenom trochu. A ještě trochu víc a ještě a ještě o jeden trýznivý kousek víc. Tak akorát, aby cítil, jak snadno by do sebe zapadli.

„Andrewe,“ zašeptala dychtivě. „No tak. Pojď.“ Zatáhla za gumu boxerek a pak mu tam strčila ruku a dotkla se ho.

„Emmo.“ Jedna horká ruka mu svírala penis.

„Ach Andrewe. No tak. Vždyť odjíždíš. Pojď… pojď.“

Cítil, jak se mu napnulo celé tělo, a v důsledku toho erekce trochu zeslábla.

„Em, vždyť víš. Už jsme o tom spolu mluvili.“

„Tamhle v kabelce mám kondomy.“

„Hele, já myslím, že jsi úžasná a jsi hrozně, hrozně sexy. A ne jenom sexy. Jsi taky krásná holka.“

„Ale nemiluješ mě."

„Mrzí mě to, já..."

„Ty vole, mně na tom nezáleží! O co jde? Spala jsem s hromadou kluků, který nemiluju! Teda ne s hromadou, ale s několika. S pár klukama."

„To je v pořádku!"

„Je to proto, že si o mně myslíš, že jsem děvka?"

„Ne! Ne, ne, ne. Tohle slovo ani nemám rád."

„Nebuď takovej feminista, Andrewe, to je teploušský."

„Já nejsem teplouš!"

Emma se rozesmála. „Nic takovýho jsem neřekla. Já vím, že nejsi teplouš. To by se ti tohle nestalo." Znovu ho sevřela a přitáhla si ho k sobě. Okamžitě zareagoval. „Vidíš? Tvoje tělo ví, co chceš. Copak už tě to panictví neotravuje?"

Andrew se od ní odvrátil a položil si ruku na penis ve snaze ho uklidnit. Panictví ho pořádně otravovalo, ale to neznamenalo, že kvůli tomu prostě musí s Emmou spát, když do ní není zamilovaný. Andrew si hrozně přál, aby to s láskou nebylo tak složité. S jeho první holkou, Eunice, to bylo jednoduché. Měla obočí jako Groucho Marx, ale tím byla ještě hezčí. Poslední dva roky na střední a první rok na vysoké do sebe byli zamilovaní — byl rozradostněný pouhou její existencí a fascinovaly ho ty nejdrobnější detaily její bytosti —, ale ani jednou spolu nic neměli, protože Eunicin otec byl pastor a ona milovala Ježíše přece jen o kousínek víc než Andrewa. Dělali všechno, ale — „ale ne úplně všecko," vtipkoval s kamarády ze střední —, a svým způsobem si svou relativně cudnou lásku k ní vychutnával. Znamenalo to, že není jako jeho otec, který se ani nenamáhal před Andrewem své aféry tajit, ačkoli se zdálo, že Barbra ani sestry o nich nevědí.

„Em, byla jsi někdy zamilovaná?"

„Jsme přece na vejšce. Na zamilování máme spoustu času. A se sexem to tak jako tak nemá nic společnýho."

„Ale nemělo by mít?"

Emma se na chvilku odmlčela. Sedla si a přitáhla si kolena k hrudi. Zřejmě jí vůbec nevadilo, že je pořád ještě polonahá. Zrovna když se Andrew začal obávat, aby mu náhodou neřekla, že ho vlastně miluje, Emma se přes něj gazelím skokem přehoupla, vyskočila z postele a strhla ze dveří skříně své letní šaty.

„Hej! Nech toho! Zbláznila ses? Proč se oblíkáš?"

„Musíš balit. Nenech se zdržovat."

„To mi zabere dvacet minut. Vždyť teprve vyrazili z L. A. Máme pořád ještě..."

„Heleď, já vím, kde je Bel-Air. Mohl jsi říct, že vyrazili z Bel-Air."

„Jo, ale Bel-Air je v L. A."

„Hahaha. Vtipný. Jseš tak vtipnej, že bys měl bejt komik."

„Co blbneš, prosím tě?"

„Ne, myslím to vážně. Bylo by to super. Mohl by ses kamarádit s Long Duk Dongem a s Haroldem a Kumarem. Pěkně se bavit. Vtípkama o malejch pérech. Jo a s Margaret Cho. Ještě že je to lesba. Nebudeš s ní muset spát."

„Myslím, že to je bisexuálka. Chodila s Quentinem Tarantinem."

„To si snad děláš prdel!" zavřískla Emma a hodila po něm jednu ze svých lodiček. Bota sklouzla jehlovým podpatkem po omítce jako hřebík po školní tabuli a nevinně přistála na polštáři. *Co ji to popadlo?* S Emmou obvykle nebyly žádné potíže, bylo to s ní fajn. Neuváděla ho do rozpaků jako většina holek. Proč je teď tak protivná? A proč jí záleží na tom, jestli je Margaret Cho bisexuálka?

„Koukej, Andrewe," řekla Emma, už zase klidná. „Já tady nebudu škemrat, abys se mnou šukal. A jsi poslední sexy kluk, se kterým chodím. Máma měla pravdu." A pak se otočila a šla pryč, bosa. Přibouchla za sebou dveře pokoje tak prudce, až se plakát s policejní fotkou Lennyho Bruce utrhl z připínáčku.

Andrew padl zpátky na postel. Jen tak tak minul Emmin jehlový podpatek. Tak a bylo to. Další rozchod. Aspoň že si Emma taky myslí, že je sexy. Tenhle rok už tu však byla Jocelyn a potom rozchod s Jocelyn, znovu vykřesaná aférka se Su-džin a potom

rozchod se Su-džin a teď Emma a hodně brzo rozchod s Emmou. A to teprve začal podzimní semestr.

Je opravdu těžké se zamilovat, když se s ním všechny holky pořád rozcházejí. Eunice se s ním také rozešla, protože se seznámila s nějakým misionářem, který byl stejně oddaný ideálu čistoty jako ona. „Bude to tak lepší," řekla mu ve videohovoru přes Skype. Upřeně hleděl na svůj vlastní obličej v rohu obrazovky a snažil se nerozbrečet, zatímco ona vypočítávala všechny důvody, proč by na ni měl zapomenout. Andrew si pomyslel, že by své nově nabyté volnosti mohl využít k tomu, aby už konečně okusil sex, ale když se náhodou naskytla příležitost na nějaké opilé sešlosti v retro stylu sedmdesátých let a on to mohl zkusit s rozkošnou zdravotní sestřičkou, přišlo mu to celé hnusné, beznadějné a nucené. Takové, jaké by to s Eunice nikdy nebylo, a on to vzdal dřív, než se oba dva stačili úplně svléknout, a rozhodl se, že si radši počká na něco, co se bude víc podobat lásce. Kdo mohl vědět, že bude tak těžké ji najít?

Andrew se zrovna natahoval po telefonu, aby znovu zavolal Grace — byla tak rozladěná z toho, že s ní nemohl mluvit —, když vtom na displeji bliklo Sainino jméno.

„Ahoj."

„Angie, mluvil jsi s tátou?"

„Saino! Prosím tě, už mi tak neříkej."

„Tak Drewly?"

„Tohle je vážná věc."

„Vážně vážná."

„To teda jo."

„Sakra, vždyť já vím. Napadlo by tě někdy..."

„Zavoláme Gracii."

„Počkej, Andrewe — než jí zavoláme. Jak myslíš, že je na tom táta?"

„No jo, vždyť víš. Jak je na tom vždycky?"

„Když jsem s ním mluvila, tak skoro brečel."

„Jak to myslíš?"

„Brečel. Byl vážně smutnej."

„Cos mu řekla?"

„Nic! To nešlo. Cítila jsem se blbě, už jenom když jsem to slyšela." Chvíli mlčeli. Andrew zvedl Emmin střevíc a začal lehce ťukat podpatkem do zdi. Jak na tom ty holky můžou chodit?

„Andrewe."

„No?"

„Proč nic neříkáš?"

„No, asi že mi to připadá neskutečný. Táta nám zničehonic jen tak prostě řekne, že všechno je pryč a že se chce vrátit do Číny a uplatnit nárok na pozemky po předcích nebo nějakou takovou blbost? Že nemá dost peněz na školný? Jak se taková věc stane? Já vím, že nejsme miliardáři, ale on přece vždycky říkal..."

„Buď rád, že táta je bohatej člověk."

„Jo. Tak co to teď má sakra znamenat?"

„Počkat. Mně neřekl, že chce jet do Číny. To je šílenství. Vždyť v Číně nikdy ani nebyl!" vyhrkla Saina překvapeně.

„No, vždyť přece víš, že vždycky říkal, že se nevrátí, dokud to nebude moct udělat pořádně. Ale jo, bylo to v tom vzkazu, co mi nechal — já jsem s ním vlastně ještě nemluvil..."

„Tak já s ním mluvím a nic mi neřekne a tobě nechá svůj generální plán na záznamníku?"

„Třeba se z něj tváří v tvář nepřízni osudu stává opravdovej Číňan. Já jsem prvorozenej syn."

„Jenže nejsi *prvo*rozenej."

„XY vítězí nad XX." Saina se zasmála a on zase pocítil tu starou úlevu. Než mohl říct další vtip, aby její hlas nezněl tak napjatě a ustaraně, promluvila.

„Hele, Andrewe, chceš, abych ti to školný zaplatila? Já mám svůj vlastní majetek, všechno, co mi táta zatím dal, a pokud vím, tak na něj ten bankrot nemá vliv. A i tak mám peníze. Víš přece, že jsem vydělávala celkem dost peněz. Takže kdybys chtěl, mohla bych ti to platit."

Zůstat na škole. Nechat Sainu, ať to dohodne s tátou. Splatit jí to, až se dostane ke svým penězům, pokud ještě nějaké jsou. Pravděpodobně už žádné nejsou. To je jedno, tak zaplatit Saině, až si peníze vydělá. Udobřit se s Emmou. Mít další živé vystoupení. Rozhodnout se, že je do ní zamilovaný. Možná třeba i zkusit vystoupit v L. A., některý víkend. Zamilovat se do ní. Napsat další věci. Kdoví, třeba už do ní zamilovaný je. A nepřijde na to, pokud tu nezůstane. A potom sex, sex s Emmou.

„Hele, počkej, znovu mi volá Grace. Jestli jí to zase nevezmu, tak se zblázní," řekla Saina. „Zůstaň na drátě, já nás propojím."

Andrew zaslechl pípnutí a rychle utnul své fantazírování o Emmě.

„Saino!" Ozvala se Grace svým typickým stylem. „Pěkně mě štveš. Proč mi nezvedáš telefon? Kde jsi celej den?"

Než mohla Saina odpovědět, vložil se do toho Andrew.

„Jezdil král Watusiů v autě?"

„Andrewe! Jak to, že vy dva už spolu mluvíte? Jak dlouho už spolu telefonujete beze mě?" chtěla vědět Grace.

„Chvilinku," řekla Saina. „Tak dvě minuty."

„A proč jste nejdřív volali jeden druhýmu?"

„Gracie," uklidňoval ji Andrew. „Ty mi neodpovíš?"

„Ne! Jsem naštvaná."

„Tak jak můžeme vědět, že jsi to ty?" škádlil ji.

„Neser mě, Andrewe." Opravdu se zlobila. Grace vždycky bez varování vyletěla jako čertík z krabičky. Její vztek byl jako živoucí zvíře — hmatatelný pulzující skřet, přikrčený vedle ní — a dal se zahnat jedině tím, že mu člověk čelil odlehčeným tónem.

„Dej si pozor na pusu," napomenul ji. „Tak co: Řídil král Watusiů auto?"

„Ne," odsekla Grace. „Byl to divoch. Urozenej divoch."

„*Bzzzzt!* Je mi líto, ale to není správná odpověď. Nemůžeš se účastnit hovoru."

„No jo! Tak dobře! Jo. Řídí speciálně upravenej pontiac typ 1954."

„Děkuju mockrát, Bunny Watsonová."

Chtěl, aby zůstali takoví, bezstarostní, pohodoví sourozenci, jakými vždycky byli, jaké ze sebe udělali. Dokud takoví zůstat dokážou, tak se možná nic nezmění, možná ještě není všechno v troskách.

„Chudák Gracie. Andrewe, tak už ji nemuč," ozvala se Saina.

„To je projev bratrský lásky. Žádný mučení."

„Hele, oni pro mě jedou. Co mám dělat?"

„Protahuj to!" zvolali Andrew a Saina bujaře. To byla jejich stará hláška. Zrodila se ze stovky, z tisíce letních odpolední, která trávili namačkaní na gaučích v televizním pokoji. Klepali se v klimatizované místnosti, hypnotizovaní vrčením filmového projektoru. Tohle dělají děti z L. A., když svítí slunce: zavřou dveře, pustí klimatizaci, zatáhnou rolety, ztlumí světla a nechají se pohltit filmem. Oni tři sjížděli staré filmy s Katharine Hepburnovou z plechových dóz, které Andrew našel ten rok, kdy jim umřela matka. Všichni tři by dokázali sehrát scénku s lékořicovou pistolí z *Adamova žebra*, znali všechny hlášky z filmu *Nejprve stvořil ženu* a sofistikované otázky z *Ženy, která všechno ví* používali jako hesla. Štos filmů byl uložený ve výklenku pod schodištěm a označený cedulkou MAJETEK BREEZY MANOR. Andrew si Breezy představoval jako sexy kočičku z šedesátých let, dokud mu Saina nevysvětlila, že manor znamená něco jako sídlo a že předchozí majitelé tak nejspíš říkali svému domu.

„Sakra, co je to s vámi? Saino! Andrewe! Jak to, že nejste rozhozený? Copak vám je to úplně jedno? Jsme na mizině."

„No, ne tak docela," podotkl Andrew. „Saina je pořád bohatá."

„Cože? Jak to myslíš?"

„Ještě neabsolvovala důvěrnej pohovor," řekla Saina.

„Vy paka, je mi šestnáct. Já vím, jak se dělají děti."

„Ne o tom, ale o penězích," upřesnil Andrew.

„Počkejte, mluvil s váma vlastně někdo o včeličkách a motýlech?" zeptala se Saina.

„To myslím dělaj mámy," mínila Grace. „Babs s náma o takovejch věcech nikdy mluvit nebude."

„No, já nevím, holky, třeba by byla hrozně ráda, kdybyste se jí zeptaly. Třeba umírá touhou, aby vám mohla objasnit zázrak menstruace."

„To je nechutný, Andrewe, dej s tím pokoj," usadila ho Grace. „Mohli byste se aspoň chvilku chovat jako dospělý? Jakej důvěrnej pohovor? A jaký peníze? Saino, jak to, že máš prachy? Myslíš jako kromě těch, co sis vydělala uměním a tak?"

„Je to pohovor u příležitosti sedmnáctejch narozenin. Táta tě vezme do Polo Lounge a poví ti o tvým svěřeneckým fondu a potom podepíšeš nějaký lejstro, ve kterým prohlašuješ, že na něj nesáhneš dřív, než ti bude pětadvacet," líčila Saina.

„Mně táta vlastně vzal do Palm," řekl Andrew. „Na steaky. A nechal mě pít martini."

„Když chce čekat, tak proč nečeká do osmnácti?" podivila se Grace.

„Asi si řekl, že v sedmnácti už je člověk dost starej. Musíš to podepsat dřív, než je ti osmnáct..."

„Počkej," skočila mu do řeči Grace. „Kolik je to peněz?"

Andrew čekal, až odpoví Saina. Chvilku jí to trvalo, ale pak řekla: „Dva miliony v pětadvaceti. A až nám bude pětatřicet, měli jsme dostat dalších pět milionů."

Andrewovi se zničehonic udělalo špatně. Když slyšel Sainu nahlas vyslovit tu částku, zatočila se mu hlava.

Sedm. Milionů. Dolarů.

Do prdele.

Zatím se tak nějak snažil na tu sumu nemyslet. Čistě teoreticky mu připadalo trochu trapné mít nárok na sedm milionů dolarů jenom proto, že je produktem otcova spermatu. „Budu si vydělávat sám," řekl by možná s vědomím toho, že ty peníze tam stejně jsou, a když je nejdřív odmítne, všichni si prostě budou myslet, že je ještě lepší a čestnější. Ale přijít jen tak o sedm

milionů, aniž udělal něco špatného — jeden den je mít a druhý den ne — to prostě není fér.

Mohl být bohatý. A co má být, že nic z toho sám nevydělal? *Měl* být bohatý. Málem byl bohatý. A už není.

Grace nic neříkala. Saina také ne.

„Hele," vzdychl Andrew. „Budeme v pohodě, jo? Gracie?"

„To je hromada peněz," hlesla. „A já ani nevěděla, že jsem je měla."

9

Helios, New York

„Lásko, děje se něco?“

Aha. No jasně. Grayson.

„Vrátíš se do postele?“

Bude ho muset vypakovat, než sem rodina dorazí.

„Saino, kotě, je mi tu bez tebe zima! Pojď se ke mně přitulit.“

Teď. Bylo by snadnější, kdyby to udělala teď. Když bude čekat moc dlouho, sourozenci ucítí jeho pach ve vzduchu a budou se na ni dívat tím svým novým způsobem: jako že nemůžou pochopit, proč se její život tak pokazil, ale přitom jí nic neřeknou. Graysona nenávidí. Andrew — ten Andrew, který se vždycky snaží s každým udobřit — na Graysonovu zradu reagoval návrhem: „Mám přijet do New Yorku a dát mu přes držku? Protože já to udělám, jestli chceš. Vážně to udělám.“ A Gracie jí nabídla, že bude bombardovat jeho Facebook nepříjemnými komentáři. Znělo to tak vážně — jako bojová taktika, a když si Saina představila, jak Gracie na Graysona srší hromy blesky, musela se smát.

Odejde? Saina se trochu bála, že nebude chtít. Napůl v to také doufala. Před týdnem se objevil na jejím prahu s batohem